ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1922.-ΕΤΟΣ Δ' ΑΡ. 166
ΣΑΒΒΑΤΟΝ 5 ΜΑΡΤΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 40
ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία δρ. 20.— Ἑξάμ. δρ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 40.— » » 20
ΑΜΕΡΙΚΗΣ » Δολ. 4.— » Δολ. 2
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ: Διὰ τὰ πεζὰ 20 λεπτὰ ἡ λέξις
Διὰ τὰ ποιήματα 50 λεπτὰ ἡ λέξις

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ 5ΗΝ ΣΕΛΙΔΑ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΦΙΟΓΚΟΣ

ΠΤΩΣΙΣ

Ἡ Κυβέρνησις ἔπεσεν. Ἄλλη ἐσχηματίσθη. Ὑπάρχει φόβος νὰ πέσῃ καὶ αὐτή. Προσφάτως ἀκόμη ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἔπεσεν, ἡ Ἰταλικὴ ὁμοίως καὶ ἡ Ἀγγλικὴ παρ' ὀλίγον.

Γνωστὸν ὄντος ὅτι ἀπὸ μακροῦ διεκδικῶ τὴν θέσιν τοῦ Πατριάρχου, (ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔχω τὴν γενειάδα, μοῦ λείπει ἀκόμη τὸ ράσον ἢ πατερίτσα καὶ τὸ καλυμαῦκι), οὐδεμίαν εἶχα πρόθεσιν νὰ δεχθῶ χιροτονίαν ὑπουργοῦ εἰς οἱανδήποτε τῶν ὡς ἄνω κυβερνήσεων, ἔστω καὶ ἂν μοῦ προσεφέρετο τοῦτο (τοῦθ' ὅπερ ἄλλος τε κατὰ σύμπτωσιν δὲν συνέβη) καὶ συνεπῶς ἡ πτῶσις των μὲ ἀφίνει ἀσυγκίνητον

Ὡς ἄνθρωπος διανοούμενος ὅμως (ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι!) διερωτῶμαι μετ' ἀπορίας, τί παθοῦσαι, ὅλαι αὐταὶ αἱ κυβερνήσεις ἐξέλεξαν, διὰ νὰ πέσουν, τὴν ἐποχὴν ἀκριβῶς καθ' ἣν ἡ φύσις ἐγείρει τὴν μεγαλοκρεπῆ ἀψίδα τῆς βλαστήσεως, δι' ἧς εἴσθισαι νὰ εἰσέρχεται κατ' ἔτος ἡ ἀνοιξις εἰς τὸν κόσμον μας.

Βεβαίως, ἐν τῷ ματαίῳ τούτῳ κόσμῳ συμβαίνουν καὶ πολλαὶ ἄλλαι πτώσεις. Αὗται ὅμως ἔχουν ἑκάστοτε τὴν λογικὴν ἐξήγησίν των. Πίπτουν, φέρ' εἰπεῖν, τὰ φύλλα, ἀλλ' ἐκλέγουν τὴν κατάλληλον πρὸς τοῦτο ἐποχὴν τοῦ φθινοπώρου, ἵνα ὑποβοηθήσουν τὴν ἔμπνευσιν τῶν ποιητῶν. Σκεφθῆτε, σᾶς παρακαλῶ, ὁλίγον, τί θὰ ἔγραφον οἱ ποιοχοῖ οὗτοι ποιηταί ἐὰν δὲν εἶχαν τὸ ἐξαίρετον αὐτὸ θέμα... Πίπτει ἐπίσης ἡ δραχμή, ἀλλὰ τοῦτο συμβαίνει, διότι ἀνέρχεται ἡ λίρα. Πίπτει καὶ ῥάβδος, ἀλλ' ὅπου δὲν πίπτει λόγος.

Αἱ κυβερνήσεις ὅμως διατὶ πίπτουν; Θὰ μοῦ εἰπῆτε ἴσως: ἡ πλειοψηφία. Πολὺ καλά, εὐχαριστῶ. Ἀλλ' ἐδῶ ἀκριβῶς εἶνε τὸ ζήτημα: Διατί ἡ εὐλογημένη αὕτη πλειοψηφία νὰ ἐκλέγῃ, διὰ νὰ ῥίψῃ τὰς Κυβερνήσεις καὶ νὰ βυθίσῃ εἰς θλῖψιν ἄφατον τὰ μέλη των, τὴν ἐποχὴν κατ' ἣν ὁ ὀργασμὸς τῆς ἀνοίξεως φαιδρύνει καὶ προσδίδει ὄψιν πανηγυρικὴν εἰς τὸ σύμπαν;

Ἰδοὺ τὸ σκοτεινὸν μυστήριον τὸ ὁποῖον συγκλονίζει, κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας τῆς πολιτικῆς κρίσεως, τὸ πτωχὸν μου κρανίον. Εἰς μάτην ἡνοιξα τὴν γραμμαυικήν, εἰς τὸ περὶ πτώσεων κεφάλαιον, μήπως καὶ εὕρω καμμίαν ἐξήγησιν. Τὸ μυστήριον ἀπομένει μυστήριον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἀπομένω, π ο ρ' ἐ λ π ί δ α, ὡς στήλη ἄ λ α τ ο ς, καὶ ἡμίσεια μάλιστα, χάριν οἰκονομίας χώρου.

Ο ΠΥΜ

ΜΠΟΕΜΙΚΗ ΖΩΗ

ΜΙΑ ΧΥΛΟΠΗΤΑ

Ὅτι εἶμαι πλούσιος δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς τὸ πῶ. Τὸ ξέρετε. Κι' ἂν σᾶς τὸ λέω εἶναι γιὰ νὰ προσθέσω μιὰ λεπτομέρεια ποὺ ἴσως δὲν ξέρετε: Ὅτι δηλαδὴ ἡ εὐδαίμων τῶν οἰκονομικῶν μου εἶναι τέτοια ὥστε νὰ μοῦ ἐπιτρέπῃ νὰ κατοικῶ στὸν ἀριστοκρατικότερο δρόμο τῆς χαριτωμένης συνοικίας ποὺ λέγεται Ἀναφιώτικα.

—Τς..τς..τς!! θὰ φωνάξετε. Πῶς σπαταλᾶ τὰ λεπτὰ του αὐτὸ τὸ παιδί! Δὲν μποροῦσε νὰ πάῃ παρακάτου... στὰ Σφαγεῖα, νὰ κυθήσῃ!.

Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας ὑπὲρ τῆς περιουσίας μου, ἀγαπητοί μου. Ἡ συμπάθειά σας μὲ συγκινεῖ πολύ, καὶ σᾶς εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα νὰ ἑτοιμάσετε κοινοβούλιες τσέπες, γιατί σκέπτομαι νὰ σᾶς βάλω στὴ διαθήκη μου ὡς κληρονόμους. Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχεῖτε, καλοί μου ἄνθρωποι, καὶ δὲν σπαταλῶ στὰ χαμένα τὰ λεπτά μου. Ἕνα μικρὸ δωματιάκι τῶν 50 δρ., ποὺ μολονότι ἡ σπιτονικοκυρὰ ἐπιμένει νὰ τὸ λέει σάλα, δὲν χωρεῖ παρὰ μόνο ἐμένα καὶ τὸ βιολί μου. Κανέναν ἄλλον.

Καὶ λοιπόν, ποὺ λέτε, ἀπέναντι ἀκριβῶς στὸ δωματιάκι μου, στὸ ἄλλο πεζοδρόμιο, εἶνοι ἕνα ἄλλο σπιτάκι, ἀφοῦ, φυσικά, δὲ μποροῦσε νὰ εἶναι ὁ βόρειος παγωμένος ὠκεανός!

Μία μονοκατοικία, ἡ ὁποία τὸν τελευταῖο καιρὸ εἶχε μείνει ξενοίκιαστη. Δὲν ξέρω πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ θαῦμα, ξέρω ὅμως ὅτι πολὺ καλὰ ἔκαμε νὰ γίνῃ, καὶ ἂν εἴσθε, ὅπως δὲν ἀμφιβάλλω, ἔξυπνοι ἄνθρωποι, θὰ καταλάβετε τὸ γιατί. Προηγουμένως καθόταν σ' ἐκείνη τὴ μονοκατοικία μία οἰκογένεια. Ἡ οἰκογένεια εἶχε τὴν ἀπαραίτητη κόρη, κι' ἡ κόρη εἶχε τὸ ἀπαραίτητο πιάνο. Καταλαμβάνετε λοιπὸν τί τραβοῦσαν τὰ δύστυχα αὐτιά μου κάθε μέρα.

Γι' αὐτὸ ἐχάρηκα πολὺ ὅταν εἶδα πῶς ἐξεκουμπίστηκε ἐκεῖνο τὸ ἐλεεινὸ πιάνο ἀπὸ κεῖ μαζὶ μὲ τὴν κόρη καὶ τὴν οἰκογένεια.

Βρῆκα τὴν ἡσυχία μου, βρὲ ἀδερφέ! Μποροῦσα νὰ κοιμοῦμαι ὁποτε θέλω, νὰ γράφω ὁποτε θέλω, νὰ διαβάζω ὁποτε θέλω, δίχως νὰ μοῦ τριβελίζουν τὸ μυαλὸ οἱ νό ες τῶν γυμνασμάτων τῆς κόρης τῆς οἰκογενείας τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ.

Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴ φοῦρκα μου, ὅταν προχθὲς τὸ πρωῒ ξύπνησα πάλι μὲ τοὺς ἤχους τοῦ καταραμένου πιάνου. Δὲν ἦταν αὐτὴ τὴ φορά. εἶναι ἀλήθεια, τόσο ἐκνευριστικές, ἀλλὰ πάντα νότες ἦταν. Πετιμαι φουριόζος ἀπὸ τὸ κρεβάτι, τρέχω στὸ παράθυρο, τὸ ἀνοίγω, γιὰ νὰ ἰδῶ τί συμβαίνει καὶ βλέπω ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τῆς ἀντικρυνῆς μονοκατοικίας μιὰ δεσποινίδα νὰ κάθε αι μπροστὰ σὲ ἕνα πιάνο καὶ νὰ παί η.

Ὤ, δυστυχία μου! Πάλι τὰ ἴδια!. Ἕνα δευτερόλεπτο δὲν εἶχε συμπληωθῆ ἀκόμα. ὅταν ὅλο μου τὸ αἷμα εἶχε ἀνεβῆ στὸ κεφάλι καὶ ἤμουν ἕτοιμος νὰ φωνάξω στὴ δεσποινίδα ὅτι εἶναι ἀγένεια νὰ ἀνησυχῇ τὸν κόσμο μὲ τὸ πιάνο της, ἀλλὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ἡ δεσποινὶς ἔστρεψε πρὸς τὸ μέρος μου τὸ πρόσωπο της...

Ἀμέσως ὁ θυμός μετεβλήθη εἰς θαυμασμόν. Καὶ ἀμέσως ἔπειτα ὁ θαυμασμὸς μετετράπη εἰς ἔρωτα σφοδρὸν καὶ διάπυρον. Ὤ, Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, τί πρόσωπον ἦτεν ἐκεῖνο! Τί μαλλιά, τί μάτι, τί φρύδια, τί μύτη, τί αὐτιά, τί στόμα, τί πόδια.... ὦ παντόν! ὁ ἐνθουσιασμὸς μὲ παραφέρει τόσο ὥστε νὰ σᾶς λέω ψέμματα ἐγιατί, ἐπειδὴ καθόταν, δὲν μποροῦσα νὰ ἰδῶ τὰ πόδια της.

Ἀλλὰ τί ἐνδιαφέρει αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια; Ὅσα ἔβλεπα ἦταν ἀρκετὰ γιὰ νὰ μὲ πείσουν ὅτι εἶχα μπροστά μου μία ὑπέροχη κιλ' ονή. καὶ τόσο εἶμαι πεπεισμένος περὶ αὐτοῦ ὥστε εἶμαι ἕτοιμος νὰ μονομαχήσω μὲ ὁποιον δήποτε ἔχει ἀντιρρήσεις.

Πῶς;... Τέλος πάντων, γιὰ'ν' ἀποφύγουμε τὰ αἵματα, ἂς δεχθοῦμε ὅτι δὲν ἦταν καὶ τόσο καλλονή, ἀλλὰ ἐμένα μοῦ ἄρεσε ἐξαιρετικά. Ἴσως γιατὶ δὲν ὑπῆρχε ἄλλο θηλυκὸ τῆς προκοκῆς στὴ γειτονιά μου. Καὶ ξέρετε τὴν παροιμία περὶ μονοφθάλμου μεταξὺ στρηβῶν. Ἴσια ἴσια δὲ ἡ δεσποινίς μου ἦταν μονόφθαλμος. Ἀλλὰ τὸ ἕνα της μάτι ἄξιζε γιὰ δύο σᾶς βεβαιῶ. Ἴσως πάλι γιατὶ δὲν ἔχω ναραβέρια μὲ ἄλλες γυναῖκες κι' ἔτσι ὅλες μοῦ φαίνονται ὀρεκτικές, ὅπως στὸν πεινασμένο κάθε φαί ἀρ σει.

Ἀλλὰ τέλος πάντων, δὲν ἔχω νὰ σᾶς δώσω λόγο γιὰ ὅλα. Ἐλεύθερος πο ἰτης εἶμαι, ἔλε ἰθερη γνώμη ἔχω καὶ μπορεῖ νὰ μ' ἀρέσει. ὁποια μ' ἀρέσει.

Ἐσάθηκα λοιπὸν καὶ τὴν ἐθαύμαζα, καθὼς ἔπαιζε. Ὅσον συνῆλθα ἀπὸ τὴν ἔκπληξί μου εἶδα ὅτι δὲν ἔκαιζε πιὰ τὴ ρομάντζα, τῆς ὁποίας ἡ νότες μὲ εἶχαν ξυπνήσει. Εἶχε ἀλλάξει τώρα μοτίβο αὐτ' ἔκαιζε τὸ τραγουδάκι τῶν Παλαιῶν «Παναθηναίων»:

Γιὰ μένα ὁ κόσμος ὅλος τώρα εἶσαι σύ,
θάσαι δικός μου πάντα, ἀγάπη μου χ ι ο ῆ,
ἔλα σὲ μὲ γλυκὰ λογάκια νὰ σοῦ πῶ,
ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ σὲ προτόσεῖδα σ' ἀγαπῶ.

—Ἔχει γοῦστο νὰ τὸ παίζῃ γιὰ μένα! εἶπα μέσα μου. Γιατὶ ν' ἀλλάξῃ τραγοῦδι καὶ νὰ διαλέξῃ αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ ταιριάζῃ τόσο στὸ πρῶτο μας ἀντίκρυσμα; Ὡρισμὲ ὡς γιὰ μένα τὸ παίζῃ.

Μόλις κατέληξα σ' αὐτὸ τὸ συμπέ ασμα, ἡ καρδιά μου πῆγε νὰ σπάσῃ ἀπ' τοὺς παλμούς. Καὶ δίχως νὰ χάνω καιρό, ἄρπαξι τὸ βιολί μου καὶ ἄρχισε εἰς ἀπάντησι, νὰ παίζω τὸ «Ταγκὸ τῆς Μάσκας»:

Ποιὰ εἶσαι σὺ δὲν ξέρω
ποιῶ καὶ ὑποφέρω...

Μόλις ἐτε'λείωσα, ἐκείνη ἄρχισε νὰ παίζῃ στὸ πιάνο τὴ γαλλικὴ καντσονέτα:

Εἶμαι γὼ ἡ Μαργαρίτα,
τὰ φυλλάκια μου γιὰ κύττα...

Μοῦ ἀπαντοῦσε λοιπόν. Ὦ εὐδαιμονία! Μολονότι ἑκατοῦσα στὸ πάτωμα, ἐν τούτοις εὑρισκόμουν ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὸν ἕβδομο οὐρανό. Ἡ δύ' δργάνων συνεννόησίς μας ἐπῆγαινε περίφημα.

Ἐπερίμενα ἐξ ἀβρότητος νὰ τελειώσῃ καὶ κατόπιν ἄρχισα νὰ παίζω στὸ βιολί μου. ἀλλὰ γαλλισιτὶ αὐτὴ τὴ φορά, τὴν ρεφραὶν τῆς ἰδίας καντσονέττας:

Si tu veux faire mon bonheur,
Marguerite, donne-moi ton coeur,

Τότε ὅμως ἐγύρισε καὶ μὲ κ[illegible] μ' ἕνα

ΑΝΟΙΞΙΣ

Ἡ καλὲς ἡμέρες σιμώνουν.—αὐτὸ πρὸς γνῶσιν τῶν ἐρασιῶν,—καὶ, μαζὶ μὲ τὶς ἡλιόλουστες ἡμέρες, σιμώνουν ἡ μεθυστικὲς νύχτες, ὅπου, μὲ τὰ παράθυρα ἀνοιχτά, ἀκούγεται τὸ βράδυ, σὰν κιθαρὸ ἀέρα, τὸ μεθυστικὸ προανάκρουσμα τῶν φιλιῶν. Ὦ! ἡ ἀνοιξιάτικες βραδυές, ἡ γλυκὲς συγκινήσεις τῶν ὑπαιθρίων ραντεβοῦ, τὰ τρεμουλιαστὰ λογάκια τῶν πρώτων ἐρώτων, οἱ ἐφήμεροι ὅρκοι... Ἡ Φύσις ξυπνάει πολύβλαστη καὶ αὐτὲς εἶναι ἡ σύντομες στιγμὲς τῆς ἰδεώδους εὐτυχίας γιὰ τοὺς ἐραστάς. ἡ ὑπέροχες στιγμὲς ποὺ πάντα τὶς θυμούμεθα, μὲ μάτια δακρυσμένα. Στὴν πρώτη ἄνθησι τὰ ἐρωτικὰ ζευγάρια ξεφεύγουν στὸ ὑπαίθρο, στὰ πάρκα, στὰ προάστεια παραιτοῦν τὴν πόλι καὶ πᾶνε, μ' εὔθυμη χαρά, νὰ ἑνώσουν τὰ χείλη των ἐδῶ ἀπὸ ὅλα ὅσα ἡθελε.

Κι' αὐτὸ θάταν ἡ τελειωτικὴ καταστροφή.

Νὰ ποὺ δὲν μποροῦσε πιὰ οὔτε νὰ φρονιμέψῃ! Γιατὶ ἡ κυρία Μέλπω τὴν ἔκεισε πῶς αὐτὸ ἦταν ἀδύνανο. Δηλαδὴ καὶ νὰ φρονίμευε, τὶ θὰ τὴν ὠφελοῦσε; Πάντα θὰ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ πηγαίνῃ κάθε Δευτέρα στὴν Ἀστυνομία. Πάντα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ βγαίνῃ ἔξω παρὰ ἐφοδιασμένη μὲ τὸ «πασσαπόρτι». Πάντα τὴν ἐλευθερία της θὰ τὴν εἶχε χαμένη. Μόνο πού, ἂν φρονίμευε, θάζανε τὸ κέρδος καὶ τὴν ἡδονή. Δὲν ἦταν λοιπὸν πειστό;

Μόνο ποὺ δὲν θάχε τὸ φόβο τῆς ἀρρώστησας καὶ τοῦ Νοσοκομείου. Μ' αὐτὸ δὲν ἦταν σπουδαῖο; δὲν ἦταν ἴσως τὸ κυριώτερο;... Ἂς πήγαινε ἐπιτέλους μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα στὴν Ἀστυνομία, Ἀ' αὐτὸ δὲν ἦταν μεγάλο κίνδυνος νὰ τὸ μάθῃ ὁ ἀδελφός της. Φτάνει γάκανε φρόνιμη ζωὴ στὸ ἑξῆς καὶ νὰ μὴν ἐκινδύνευε, ὅπως τώρα, νὰ πάρῃ καμμιὰ κακὴν ἀρρώστεια καὶ νὰ καταστραφῇ τελειωτικά...

Σ' αὐτὸ τὸ συμπέρασμα εἶχε φτάσει, ἐνῷ ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλᾷ μὲ τὴν κυρία Μέλπω, τὴν Ἐρατὼ καὶ τὴν Πελαγία. Τίποτα πιά!

Δὲν θὰ ξαναπήγαινε μὲ κύριο οὔτε γιὰ χιλιάρικο. Καὶ τὸ φίλο τῆς καρδιᾶς, τὸν δῆθεν ἀρ αβωνιαστικό. κι' αὐτὸν ἀκόμα θὰ τὸν ἀπόφευγε. Τίποτα! Τίποτα! Θὰ κοίταζε μόνο νὰ παντρευτῇ,—καὶ δὲν ἦταν ἀδύνατο νὰ γελάσῃ κανένα... Ἔτσι θἄνακτοῦσε πάλι τὴν ἐλευθερία της, ἔτσι θὰ τὴν ἔσβυναν πιὰ ἀπὸ τὸ καταραμένο βιβλίο.

Ἐνῶ τοὺς ἔλεγε τώρ' αὐτά, κι' ἐκεῖνες κουνοῦσαν μὲ δυσπιστία τὸ κεφάλι, ἔφτασε ἡ μικρὴ Π τσα.

—Ἡ ἀνεψιά σας τουλάχιστο γλύτωσε; ρώτησε ἡ Μιμίκα μόλις ἄκουσε τὴ φωνή της.

—Εὐτυχῶς! τῆς ἀποκρίθηκε ἡ κυρία Μέλπω. Δηλαδὴ τὴν ἐξέτασαν κι' αὐτή. ἀλλὰ ἐπειδὴ τὴ βρῆκαν κορίτσι, δὲν τὴν ἔγραψαν. Ἐννοεῖς ὅμως, ὅσο τὴ βρίσκουν ὄδω, πάντα θὰ τὴν ἐξετάζουν. Καὶ ἂν τὴν πάθῃ καμμιὰ φορά,—καὶ μπορεῖ νὰ μὴ τὴν πάθῃ; ποιὰ γλύτωσε ἅμα ἔκαμε τὴν ἀρχή; —τότε θὰ τὴν γράψουν...

—Ἀ, μὰ ὄχι! φώναξε ἡ Μιμίκα μὲ παραφορά. Εἶναι ἀμαρτία! εἶνε μεγάλη ἁμαρτία! Ἂς γλυτώσῃ κἂν αὐτὴ ποὺ εἶναι ἀκόμα σὲ καιρό!..

Καὶ καθὼς εἶδε τὴν Πίτσα νὰ μπαίνῃ, γελαστὴ καὶ χαρούμενη ὅπως πάντα, ἔτρεξε, τὴν ἀγκάλιασε, κι' ἄρχισε νὰ τὴν παρακαλῇ, νὰ τὴν ἐξορκίζῃ: Θτάνει! Οὔτε κύριο Νικολάκη πιά, οὔτε κανένα. Οὔτε παιγνίδια, οὔτε σοβαρά. Νὰ μὴ κατανιτήσῃ κι' αὐτὴ ἐκεῖ ποὺ κατανταίνουν ὅλες. Ἥταν ἁμαρτία, ἁμαρτία!..

Τῆς ἤλθε ἐαρνικὸ τῆς Πίτσας καί, γιὰ πολλὴν ὥρα, δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ. Ἔπειτα κατάλαβε. Τὴν ἄφησε νὰ τῆς κῇ ὅσα ἤθελε. Καὶ στὸ τέλος τῆς ἀποκρίθηκε:

—Καλὰ δλ' αὐτά. Μὰ μοῦ δίνεις ἐσὺ τὸ ἑκατοστάριο, ποὺ μοῦ δίνει κάθε φορὰ ὁ κ. Νικολάκης;

Κόκκαλο ἡ Μιμίκα.

Τὶ νὰ τῆς πῇ πιά; Ἡ μικρὴ ἐκείνη, ποὺ ἡ Ἀστυνομία τὴ βρῆκε ἀνάγγιχτη παρθένα, ἦταν διαφθαρμένη ὡς τὸ μελοῦδι τῶν κοκκάλων. Ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφήσῃ στὴν τύχη της.

Κι' ἡ Μιμίκα ξαναπάθησε συλλογισμένη.

Ἂς κοίταζε τουλάχιστο νὰ γλυτώσῃ τὸν ἑαυτό της...

Σὲ λίγο ἀκούσηκε τὸ κουδούνι. Κι' ἡ γριὰ-Μάρω εἶπε πῶς ἦταν ἕνας «κύριος».

Ἡ Μέλπω βγῆκε ἀμέσως νὰ τὸν ὑποδεχθῇ. Κι' ὕστερ' ἀπὸ πέντε λεπτά, ξαναγύρισε στὴν κάμαρα ποῦ ἦταν τὰ κορίτσια.

—Μιμίκα μου, εἶπε παρακαλεστά, ἂν ἤθελες...

—Ἐγώ; ἔκαμε ἡ Μιμίκα, τρομαγμένη σὰ νὰ τὴν ἔκοβαν στὸν ὕπνο.

—Ναί, γιὰ τελευταία φορά...γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά...

—Σᾶς γελάσανε, κυρία Μέλπω!

—Σὲ παρακαλῶ...Νὰ μὴ τὸν χάσω...Μοῦ τὸν ἔστειλε ὁ κ. Πέτρος... εἶναι καλός...

—Οὔφ! μὰ τὶ λέγαμε τ' σης ὥρα, κυρία Μέλπω;. Δὲν μπορῶ! Ἂς πάῃ ἡ Ἐρατό!

—Μὰ ἡ Ἐρατὼ δὲ μπορεῖ σήμερα.

—Ἂς πάῃ ἡ Πίτσα!

—Μὰ δὲν εἶναι κανένας γέρος γιὰ παιχνίδια.

—Ἂς πάῃ ἡ Πελαγία!

—Ὄχι, ὄχι, ἐσὺ θὰ πᾷς. Κάμε μου τὴ χάρη. Θέλω νὰ τὸν εὐχαριστήσω!..Καὶ εἶν' ἕνας νέος τόσο ὡμορφος... Θὰ εὐχαριστηθῇς καὶ σύ...

—Δὲν μπορῶ!

(Ἀκολουθεῖ)

ΘΕΛΩ

Θέλω βαθειὰ μέσ' τὴν καρδιά μου
τὸν κάθε πόνο μου νὰ κρύψω,
οὔτε οἱ ἐχθροί μου νὰ τὸν βλέπουν
οὔτε σὲ φίλους νὰ τὸν δείξω.

Μὰ ὁ στεναγμός μου πού ἀνεβαίνει
στὴ χείλη μου τὰ πικραμένα,
χωρὶς νὰ θέλω, σ' ὅλους δείχνει
τί ἔχω στὴ στήθη μου κρυμμένα.

Ἀντώνιος Κοσματόπουλος

εἰρωνικὸ βλέμμα κι' ἄρχισε νὰ παίζῃ:

Φῦγε, φῦγε ἀπὸ μένα
εἶμαι κόρη πτωχὴ τοῦ βουνοῦ,
φῦγε, φῦγε ἀπὸ μένα
ἔδωσα λόγον ἀλλοῦ;

Πῶς εἴπατε!..."Ἔδωσε λόγον ἀλλο"...Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ μοῦ παίζει!..Ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶδα νὰ μπαίνῃ στὸ σαλονάκι της ἕνας νέος, μὲ μιὰ ἀνθοδέσμη στὰ χέρια. Τῆς τὴν προσέφερε, τὴν ἐφίλησε τρυφερά, κι' ἐπῆγαν κι' ἐκάθησαν μοῦζι σὲ θέσι ὅπου δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ τοὺς ἰδῶ...

Καὶ ἡ τρομερὰ ἀλήθεια μοῦ ἀπεκαλύφθη: Ἡ Μαργαρίτα ἦταν μνηστευμένη!

Ἔ, πῶς τὴ βρίσκετε τὴ χυλόπηττα; Ἐγώ, μολονότι εἶχα νὰ φάω δυὸ μέρες, τὴν ἤβρα χορταστικωτάτην...

Π.ΝΑΛΕΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ π[illegible]ηγουμένου)

—Ἔ, καὶ τότε; ἔκαμε ἡ Μιμίκα.

—Μὰ νά, τότε δὲν θὰ σὲ παίρνῃ κανένας...

—Μπᾶ! καὶ ποῦ θὰ ξέρῃ ὁ ἄλλος...

—Ἡ Ἀστυνομία ἔ ει τὴν ἰδέα πῶς οἱ κύριοι, πρὶν πάρουν ἕνα κορίτσι, γυρεύουν τὸ βιβλιάριό του. Δὲν βαρυέσαι ὅμως! Αὐτὸ δὲν γίνεται παρὰ στὶ παλιόσπιτα τὰ παρακατινά. Στὰ δικά μας δὲν φοβοῦνται. Γιατὶ ξέρουν πῶς προσέχουμε καὶ δὲν δεχόμαστε τὸν καθένα. Ἀρρώστησες ποτὲ ὁ Θεὸς φυλάξοι;—τόσον καιρὸ ποὺ πᾷς, στῆς Φραζέλιανας ἡ ἐδῶ;

—Θεὸς φυλάξοι! ἔκαμε κι' ἡ Μιμίκα.

Καὶ θυμήθηκε τὸ λόγο ποὺ τῆς εἶπε στὴν Ἀστυνομία ὁ γιατρός.

—Ἀλήθεια, ρώτησε, ὁποια ἀρρωστήσῃ ἀπὸ τέτοιες ἀρρώστειες, τὴ στέλνουν στὸ Νοσοκομεῖο;

—Ὅταν εἶναι δηλωμένη, φυσικά, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ κυρία Μέλπω. Καὶ δὲν βγαίνει, καρ' ἀφοῦ γίνῃ καλά.

—Αὐτὸ πάλι εἶναι ἀφοβρό!...Καὶ γιατὶ δὲν τὴν ἀφίνουν στὸ σπίτι της;

—Γιατὶ δὲν τὴν ἐμπιστεύουνται.

—Μήπως δὲν κοιταχθῇ;

—Ὄχι, ἀλλὰ μήπως δεχθῇ κανένα...

—Ἀ!

Τὸ κατάλαβε ἐπιτέλους ἡ Μιμίκα κι' αὐτό. Καὶ τῆς ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση. Ἄνθρωπος ἦταν. Ἂν ὁρωστοῦσε καμμιὰ φορά; Θὰ τὴν ἔστελναν στὸ Νοσοκομεῖο; Κοὶ τί θἄλεγε ὁ ἀδελφός της ποὺ δὲν θὰ τὴν ἔβλεπε στὸ σπίτι; Τί ψέμμα θὰ ἔβρισκε ἡ μητέρα της γιὰ νὰ τὰ μπαλώσῃ;...

Ὅλο τὸν ἀδελφό της συλλογιζόταν τώρα-τώρα ἡ Μιμίκα...Δὲν μποροῦσε νὰ χάλῃ τὴν ἰδέα πὼς ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, μιὰ μέρα, θὰ τὰ μάθαινε ὅλα ὁ Νίκος.

Κι' αὐτὸ θἄταν ἡ τελειωτικὴ καταστροφή.

Νὰ ποὺ δὲν μποροῦσε πιὰ οὔτε νὰ φρονιμέψῃ! Γιατὶ ἡ κυρία Μέλπω τὴν ἔκεισε πῶς αὐτὸ ἦταν ἀδύνανο. Δηλαδὴ καὶ νὰ φρονίμευε, τὶ θὰ τὴν ὠφελοῦσε; Πάντα θὰ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ πηγαίνῃ κάθε Δευτέρα στὴν Ἀστυνομία. Πάντα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ βγαίνῃ ἔξω παρὰ ἐφοδιασμένη μὲ τὸ «πασσαπόρτι». Πάντα τὴν ἐλευθερία της θὰ τὴν εἶχε χαμένη. Μόνο πού, ἂν φρονίμευε, θἄζανε τὸ κέρδος καὶ τὴν ἡδονή. Δὲν ἦταν λοιπὸν πειστό;

Μόνο ποὺ δὲν θἄχε τὸ φόβο τῆς ἀρρώστησας καὶ τοῦ Νοσοκομείου. Μ' αὐτὸ δὲν ἦταν σπουδαῖο; δὲν ἦταν ἴσως τὸ κυριώτερο;..."Ας πήγαινε ἐπιτέλους μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα στὴν Ἀστυνομία, Ἀ' αὐτὸ δὲν ἦταν μεγάλο κίνδυνος νὰ τὸ μάθῃ ὁ ἀδελφός της. Φτάνει γάκανε φρόνιμη ζωὴ στὸ ἑξῆς καὶ νὰ μὴν ἐκινδύνευε, ὅπως τώρα, νὰ πάρῃ καμμιὰ κακὴν ἀρρώστεια καὶ νὰ καταστραφῇ τελειωτικά...

Σ' αὐτὸ τὸ συμπέρασμα εἶχε φτάσει, ἐνῷ ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλᾷ μὲ τὴν κυρία Μέλπω, τὴν Ἐρατὼ καὶ τὴν Πελαγία. Τίποτα πιά!

Δὲν θὰ ξαναπήγαινε μὲ κύριο οὔτε γιὰ χιλιάρικο. Καὶ τὸ φίλο τῆς καρδιᾶς, τὸν δῆθεν ἀρ αβωνιαστικό. κι' αὐτὸν ἀκόμα θὰ τὸν ἀπόφευγε. Τίποτα! Τίποτα! Θὰ κοίταζε μόνο νὰ παντρευτῇ,—καὶ δὲν ἦταν ἀδύνατο νὰ γελάσῃ κανένα... Ἔτσι θἄνακτοῦσε πάλι τὴν ἐλευθερία της, ἔτσι θὰ τὴν ἔσβυναν πιὰ ἀπὸ τὸ καταραμένο βιβλίο.

Ἐνῶ τοὺς ἔλεγε τώρ' αὐτά, κι' ἐκεῖνες κουνοῦσαν μὲ δυσπιστία τὸ κεφάλι, ἔφτασε ἡ μικρὴ Π τσα.

—Ἡ ἀνεψιά σας τουλάχιστο γλύτωσε; ρώτησε ἡ Μιμίκα μόλις ἄκουσε τὴ φωνή της.

—Εὐτυχῶς! τῆς ἀποκρίθηκε ἡ κυρία Μέλπω. Δηλαδὴ τὴν ἐξέτασαν κι' αὐτή. ἀλλὰ ἐπειδὴ τὴ βρῆκαν κορίτσι, δὲν τὴν ἔγραψαν. Ἐννοεῖς ὅμως, ὅσο τὴ βρίσκουν ὄδω, πάντα θὰ τὴν ἐξετάζουν. Καὶ ἂν τὴν πάθῃ καμμιὰ φορά,—καὶ μπορεῖ νὰ μὴ τὴν πάθῃ; ποιὰ γλύτωσε ἅμα ἔκαμε τὴν ἀρχή; —τότε θὰ τὴν γράψουν...

—Ἀ, μὰ ὄχι! φώναξε ἡ Μιμίκα μὲ παραφορά. Εἶναι ἁμαρτία! εἶνε μεγάλη ἁμαρτία! Ἂς γλυτώσῃ κἂν αὐτὴ ποὺ εἶναι ἀκόμα σὲ καιρό!..

Καὶ καθὼς εἶδε τὴν Πίτσα νὰ μπαίνῃ, γελαστὴ καὶ χαρούμενη ὅπως πάντα, ἔτρεξε, τὴν ἀγκάλιασε, κι' ἄρχισε νὰ τὴν παρακαλῇ, νὰ τὴν ἐξορκίζῃ: Θτάνει! Οὔτε κύριο Νικολάκη πιά, οὔτε κανένα. Οὔτε παιγνίδια, οὔτε σοβαρά. Νὰ μὴ κατανιτήσῃ κι' αὐτὴ ἐκεῖ ποὺ κατανταίνουν ὅλες. Ἥταν ἁμαρτία, ἁμαρτία!..

Τῆς ἤλθε ἐαρνικὸ τῆς Πίτσας καί, γιὰ πολλὴν ὥρα, δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ. Ἔπειτα κατάλαβε. Τὴν ἄφησε νὰ τῆς κῇ ὅσα ἤθελε. Καὶ στὸ τέλος τῆς ἀποκρίθηκε:

—Καλὰ δλ' αὐτά. Μὰ μοῦ δίνεις ἐσὺ τὸ ἑκατοστάριο, ποὺ μοῦ δίνει κάθε φορὰ ὁ κ. Νικολάκης;

Κόκκαλο ἡ Μιμίκα.

Τὶ νὰ τῆς πῇ πιά; Ἡ μικρὴ ἐκείνη, ποὺ ἡ Ἀστυνομία τὴ βρῆκε ἀνάγγιχτη παρθένα, ἦταν διαφθαρμένη ὡς τὸ μελοῦδι τῶν κοκκάλων. Ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφήσῃ στὴν τύχη της.

Κι

Τα Καλύτερα Διηγήματα

Η ΜΙΚΡΗ ΚΑΛΟΓΡΗΑ

Ἡ Μολοχάνθη.—Ἔφθασα χθὲς στὸ Λαριέτ, στὸ σπίτι τοῦ θείου μου ποὺ εἶναι παπᾶς. Βέβαια... Εἶναι πέντε χρόνια ποὺ προορίζομαι γιὰ καλόγρηα. Εἶμαι δεκαέξη χρόνων. Ἡ θεία μου (δὲν ἔχω παρὰ μόνο αὐτὴ καὶ τὸ θεῖο μου στὸν κόσμο) θὰ εὐχαριστιόταν πολὺ ν' ἀφιερωθῶ στὸ Θεό, γιατί εἶναι πολὺ θρῆσκα, γυναῖκα καὶ ποτίζει τὰ λαχανικὰ τοῦ μοναστηριοῦ τὰς περβολιοῦ περιμένοντας τὴν αἰώνιον ζωήν.

Τί χαρά! Εἶδα σ' ὁ περβολάκι τοῦ θείου μου μολοχάνθη. Αὐτὴ μὲ καλοσώρισε. Μιὰ γάτα, φουρνίζοντας, ἔτριβε τὴν οὐρά της πάνω στὰ μυρωμένα λουλούδια της, ποὺ ἐβομβοῦσαν ἀπὸ τῆς μέλισσες.

Ἔπειτα ἄκουσα βήματα, κι' ὁ θεῖος μου, μὲ τὸ πλατὺ καπέλλο του, ἦρθε νὰ μὲ ὑποδεχθῇ. Γέλασα μαζί του, ἅμα τὸν εἶδα ἔτσι κοντόχοντρο, καθὼς εἶναι, μὲ τὸ ράσο ἀνασηκωμένο, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἐμποδίζῃ στὸ φύτεμα! Ἔνα χρυσοπράσινο ζουζοῦνι ἐπερπατοῦσε στὸν ὦμο του, μιὰ κάμπια ἀναδεύουνταν στὸ λαιμό του, καὶ μιὰ πεταλουδίτσα τοῦ καλοῦ Θεοῦ πέταξε ἀπ' τὸ χέρι του, καθὼς ἄπλωσε νὰ κόψῃ τ' ὁμορφώτερο τριαντάφυλλο, γιὰ νὰ μοῦ τὸ προσφέρῃ.

Τὸ Τρυγόνι. — Ἔκανε ζέση σήμερα κι' εἴχαμε κλείσει τῆς κόκκινες κουρτίνες τῆς μικρῆς τραπεζαρίας. Ἐσερβίρισα τὸν καφὲ στὸ θεῖο μου, καὶ μοῦπε: «Εἶσαι σίγουρη, Σουζέττα, πῶς ἔχει κλίσει γιὰ γίνῃς καλόγρηα;—«Ναί, εἶμαι σίγουρη, θεῖε μου! Ὁ ἀρχάγγελος Μιχαὴλ ἦρθε στ' ὄνειρό μου, πρὸ πέντε χρόνων! Ἑκατοῦσε μὲ τὰ πόδια του ἕνα δράκοντα μ' ἑπτὰ κεφάλια καὶ κράταγ' ἕνα τριαντάφυλλο σὰν ἐκεῖνο ποὺ μοῦ πρόσφερες ἐχθές. Μοῦ τῶδινε μὲ μειλιχιότητα μεγάλη. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ δράκοντας τοῦ ἔφυγε καὶ οἰζτηκε ἀνάμεσά μας, μὰ ὁ ἀρχάγγελλος μοῦ φώναξε: «Πάρε αὐτὸ τὸ τριαντάφυλλο, Σουζέττα, καὶ μοῦ τῶρριξε πάνω ἀπὸ τὰ ποτάμια τῆς φλόγες ποὺ πετοῦσε ἀπ' τὰ στόματί του ἐκεῖνο τὸ ἀντίθεο τέρας, θυμωμένο. Μόλις ἔπιασα τὸ ἀλληγορικὸ τριαντάφυλλο, ὁ δράκοντας ἐχάθηκε. Τότε ἄκουσα νὰ σημαίνῃ ἡ καμπάνα τοῦ μοναστηριοῦ κι' εἶδα τὸ Χριστούλη νὰ προχωρῇ!.. Ἀ! θεῖε μου!.. Ἄρχισε νὰ προσκαλῇ σιγανά, ἐρωτικά, ὅλες τῆς παρθένες ποὺ τὸν ἀκολουθοῦν γιὰ πάντα... Ἔξαφνα, μέσα σ' ἕνα σύννεφο ἀπὸ μοσκολίβανο καὶ μιὰ ὡραία μυρουδιὰ σμύρνας, ἤρριξε τὰ βλέμματά του ἀπάνω μου. Μοῦ χαμογέλασε. Ἦταν ἕτοιμος νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομά μου. Τῶχε στὰ χείλη του, Μὰ ξύπνησα ἀπότομα...» Στὸ σημεῖο αὐτὸ τὸ τρυγόνι ἐγλουγλούτισε. Ὁ θεῖος μου ἦταν σκεπτικός.

«Ἰωσήφ ὁ υἱὸς τοῦ Ἰακώβ, εἶπε, ἔδωκε τὴν ἑρμηνείαν τῶν ὀνείρων. Ὁ Θεὸς δίνει καμμιὰ φορὰ σ' αὐτὰ μεγάλη σημασία. Καὶ βέβαια τὸ δικό σου τ' ὄνειρο πρέπει νὰ τὸ θεωρήσουμε ὅτι ἔχει σημασία. Ὁ δράκοντας, τὸ τριαντάφυλλο, ἡ καμπάνα τοῦ μοναστηριοῦ, ὁ Χριστὸς ποὺ μάζευε τῆς παρθένες γυναῖκες του, τὸ βλέμμα καὶ τὸ χαμόγελο ποὺ εὐδόκησε νὰ σοῦ στείλει, ὅλ' αὐτὰ εἶναι ὁλοφάνερο τί συμβολίζουν...

«—Πῶς ἦταν ὁ ἀρχάγγελος;

«—Πολὺ ὄμορφος, θεῖε μου! Ἐλπίζω νὰ τὸν ξαναΐδῶ στ' ὄνειρο μερικὲς φορὲς ἀκόμη...»

Τὸ τρυγόνι ἐγλουγλούτισε πάλι καὶ συλλογίστικα πῶς θὰ ἤμουν χαριτωμένη ἂν εἶχα, σὰν αὐτό, ἕνα κολλιὲ μαῦρο καὶ μάτια ρόζ...

Ἡ Χελώνα.—Τὴν παρηκολούθησα. Τὴν ἔβλεπα κάθε μέρα, νὰ ξετρυπώνῃ τὴν ἴδια ὥρα κι' ἀπ' τὸν ἴδιο δρόμο. Πήγαινε, ἡ κυρά, νὰ φάῃ τὰ λαχανικὰ πίσω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ λαχανόκηπου. Κι' ὁ θεῖος μου τάβανε μὲ τὰ σαλιγκάρια! Ἐδύμωσα μὲ τὴ χελῶνα κι' ἔτρεξα πρὸς τὸ μέρος της, κι' ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔπεσε στὰ πόδια μου μιὰ πέτρα μικρή, ποὺ ἐρχόταν ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸν κῆπο. Ἦταν τυλιγμένη μ' ἕνα πράσινο φύλλο. Καὶ κάτω ἀπ' τὸ πράσινο φύλλο βρῆκα ἕνα χαρτὶ μπλὲ κι' ἐδιάβασα αὐτὲς τῆς λέξεις: «Σ' ἀγαπῶ».

Ἡ χελῶνα, πλίγνοντας θάρρος ἀπ' τὸ σάστισμά μου, ἄρχισε νὰ ξανατρώῃ τῆς σαλάτες, καὶ εἶδα ἀπ' τὰ κάγκελα τῆς πόρτας ἕνα νέον ποὺ μὲ κύτταζε. Ἐμοιαζε μὲ τὸν ἀρχάγγελο Μιχαήλ, μὰ φοροῦσε στὸ κεφάλι του ἕνα τυρολέζικο κάπελλο.

Οἱ Παγσέδες.—Ἀγία Παρθένα Μαρία, ἄφησέ με νὰ σοῦ προσφέρω αὐτὸ τὸ μπουκετάκι τῶν πανσέδων. Τοὺς μάζεψα στὸν κῆπο τοῦ θείου μου, ἔχοντας στὸ νοῦ μου τὴν κλίσι μου νὰ γίνω καλόγρηα, ποὺ ὁλοένα φαίνεται πιὸ καθαρά. Εἶδα ξανά, ἀπόψε τὴ νύχτα, τὸν ἀρχάγγελο Μιχαὴλ στ' ὄνειρό μου, Ἐμοιαζε μὲ τὸν ὅμορφο νέο ποὺ εἶδα χθές, μὰ εἶχε στὸ κεφάλι του μιὰ κορῶνα ἀπὸ τριαντάφυλλα. Μοῦ τὴν προσέφερε, καθὼς μοῦλεγε: «Μὴν ἀργῆς, Σουζέττα! Πήγαινε νὰ ξεφυλλίσῃς αὐτὰ τὰ τριαντάφυλλα στὸ παρεκλήσι τοῦ μοναστηριοῦ...Μὴ διστάζῃς πιὰ ν' ἀφιερώσῃς τὴν παρθενιά σου στὸ Θεό..»

Ἀγία Παρθένα Μαρία, εὐδόκησε νὰ δεχθῆς τὸ μπουκετάκι τῶν πανσέδων. Μὰ συμβούλευσέ με ἂν πρέπει νὰ κῶ τὸ ἀπουνὶ ὄνειρό μου στὸ θεῖο μου; Τοῦ τῶκρυψα χθὲς πῶς παρακολούθησα τὴ χελῶνα...

Ἀ! τὸ μπλὲ χαρτάκι, τί πρέπει νὰ τὸ κάμω;

Τὸ Μπλὲ Χαρτάκι.—Ἀπὸ χθὲς προσπαθῶ νὰ τὸ κρύψω ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ θείου μου. Τῶκρυψα κάτω ἀπὸ τὸ εἰκόνισμά σου, ὦ Ἀγία Παρθένα Μαρία, μὰ τὸ πρόσωπό σου εἶχε ἕνα τέτοιο ἐπιπληκτικὸ ὕφος, ὥστε τρόμαξα.

Τῶκρυψα μέσα στὴ μολοχάνθη, μὰ ἡ γάτα τρίβεται πάνω της ὅλη τὴν ἡμέρα καί, καθὼς ρονρονίζει, ὁ θεῖος μου μπορεῖ νὰ πάῃ νὰ τὴν χαϊδέψῃ... Καὶ τί τρομερὸ πρᾶγμα νὰ βρῇ τὸ μπλὲ γραμματάκι μέσα στὸ ἱερὸ φυτό, ποὺ κάνει μ' αὐτὸ δὲν ξέρω πιὸ βάλσαμο!

Θέλησα νὰ τὸ κρεμάσω ἀπ' τὸ λαιμὸ τῆς τρυγόνας ἀφοῦ τὸ τυλίξω μὲ τὸ μικρὸ μαργαριταρένιο κολλιέ μου, μὰ ἡ τρυγόνα μοῦδωκε νὰ καταλάβω πῶς τὸ δικό της τῆς ἀρκοῦσε καὶ μὲ τσίμπησε θυμωμένη μὲ τὸ ράμφος της.

Μοῦρθε νὰ τὸ κρύψω μέσα στὰ σαλατικά, πίσω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ λαχανόκηπου. Μὰ ἡ χελῶνα θὰ τὸ φάῃ, ἡ Μαριέττα θὰ τὸ βρῇ, τὰ σαλιγκάρια θὰ τὸ λερώσουν μὲ τὸ σάλιο τους.. Κι' ἔπειτα, ἂν βρεθῇ;

Τῶκρυψα μέσα στὸ στῆθος μου. Μὰ ὁ θεῖος μου, ποὺ συνηθίζει νὰ μισοκοιμᾶται μετὰ τὸ φαγητό, μοῦριξε, ξαφνικά, κάτι ματιές τόσο τρομερές, καθὼς τοῦ σερβίριζα τὸν καφέ, ὥστε κοκκίνησα καὶ τάχασα, τόσο ποὺ χρειάστηκε νὰ βγῶ ἀπ' τὴν τραπεζαρία.

Γιὰ τὴν ὥρα ἀναπαύεται κάτω ἀπ' τὸ προσκεφαλό μου. Ἂν ὅμως τῆς ἐρχόταν ἐξάφνα τῆς Μαριέττας ἡ ἰδέα ν' ἀλλάξῃ τὴν προσκεφαλοθήκη;

Ἀ! Ἀγία Παρθένα Μαρία, σ' ἀφήνω. Πάω νὰ τὸ βάλω ἀλλοῦ τὸ μπλὲ γραμματάκι. Μὰ ποῦ;

Τὸ Τριαντάφυλλο.—Ἀπ' τὸ παράθυρό μου εἶδα τὸν ὅμορφο νέο στὸν κάμπο. Κρατοῦσε σὰν τὸν ἀρχάγγελο, ἕνα τριαντάφυλλο. Μόλις μὲ εἶδε, σὰν τὸν ἀρχάγγελο, μοῦ πρόσφερε τὸ τριαντάφυλλο...

Ἀπόψε τὸν ὠνειρεύτηκα. Πετοῦσε ἀπ' τὸ στόμα του φλόγες σὰν τὸ δράκοντα. Θεέ μου, τί θέλουν νὰ ποῦν αὐτὰ τὰ ὄνειρα;

Τὸ Καπέλλο κι' ἡ Κορῶνα.—Τοὺς ξαναεῖδα στ' ὄνειρό μου καὶ τοὺς δυό, τὸν ἀρχάγγελο Μιχαὴλ κι' Ἐκεῖνον. Πῶς ἔμοιαζαν! Δὲν διέκρινα τὸν ἀρχάγγελο παρὰ μόνο ἀπ' τὴν κορῶνα του καὶ τὸν ὅμορφο νειὸ ἀπ' τὸ καπέλλο του. Ἔξαφνα πάστηκαν μπράτσο μὲ μπράτσο. Ἐχαμογελοῦσαν σὰν δύο ἀδερφοί, κι' ὁ ἀρχάγγελος, ποὺ ἦταν χαρούμενος ἐκείνη τὴ στιγμή, ἔβγαλε τὴν κορῶνα του κι' ἔβαλε τὸ τυρολέζικο καπέλλο στὸ κεφαλι του... Ὁ ὅμορφος νέος ἐρόρεσε τὴν κορῶνα. Ἔπειτα, ἄλλαξαν πολλὲς φορὲς καπέλλο καὶ κορῶνα. Ποιὸς ἦταν ὁ ἀρχάγγελος; Ποιὸς ἦταν ὁ ὅμορφος νέος; Τὴ στιγμὴ ποὺ πήγαινα νὰ τοὺς ρωτήσω, ἤρθαν βιαστικὰ στὸ πλευρό μου καὶ μοῦ εἶπαν κι' οἱ δυὸ μαζί: «Σ' ἀγαπῶ..» Ἀ! τὶ ἀσύγκριτα λόγια!

Ὁ Κότσιφας.—Μιὰ τουφεκιά, κι' ἕνας κότσιφας ἔπεσε στὰ πόδια μου, στὸ βάθος τοῦ λόγγου. Εὐτυχῶς ξεψύχησε ἀμέσως. Μὰ σὰν εἶδα τὸ ὡραῖο κόκκινο ράμφος του ματωμένο, καὶ τὶς μαῦρες φτερούγες του ἀπλωμένες, ἔβγαλα μιὰ φωνὴ ἀπελπισίας. Μιὰ φωνὴ χαρᾶς ἀποκρίθηκε, καὶ στὴ μυρουδιὰ τῆς μπαρούτης καὶ τοῦ φθινοπωρινοῦ θειλιοῦ, εἶδα τὸν ὅμορφο νέο νὰ ρίχνεται στὰ γόνατά μου, μουρμουρίζοντας: «Ἐπὶ τέλους»! «Μοῦ κάνετε φόβο, τοῦ εἶπα. Γιατὶ σκοτώσατε αὐτὸ τὸ πουλί;»

—«Εἶμαι κυνηγός».—Καὶ μοῦδειξε τὸν κυνηγετικὸ σάκκο του.

—«Τώρα ἐξηγῶ γιατὶ φορεῖτε αὐτὸ τὸ τυρολέζικο καπέλλο. Ζῆτε, δίχως ἄλλο, πουλῶντας τὸ κυνήγι σας. Ἂν εἶναι ἔτσι, σᾶς συγχωρῶ.»

«Ὄχι! Ἀλλὰ ἡ θεία μου—καὶ δὲν ἔχω ἄλλον στὸν κόσμο—εἶναι ἐλεήμων καὶ μοιράζει τὸ κυνήγι μου στοὺς φτωχούζ ἀρρώστους. Μ' αὐτὸ κάνουν ζουμὶ καὶ τὸ πίνουν οἱ ἀρρωστοι.» Ἄπλωσα τότε τὸ χέρι στὸ γενναιόδωρο νέο.

—Τί ὅμορφος ποὺ εἶναι! Ὁμορφότερος κι' ἀπ' τὸν ἀρχάγγελο ἀκόμα!

«Γιατί, τοῦ εἶπα, μοῦ στέλνετε μπλὲ χαρτάκια κάθε μέρα ἐδῶ κι' ἕνα μήνα; Ἡ χελῶνα ἔφαγε ὅλα τὰ σαλατικὰ καὶ δὲν ἔχω πιὰ ἀφορμὴ γιὰ νὰ πηγαίνω νὰ ψάχνω πίσω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ λαχανόκηπου...»

«Σὲ λατρεύω!» μοῦ φώναξε ὁ Ἀρθοῦρος.

Ὑπογράφει, ἀπὸ λίγο καιρό, τὰ μπλὲ γραμματάκια, γιὰ τὰ ὁποῖα βρῆκα, ἐπὶ τέλους, μιὰ κρυψῶνα μέσα στὸ δάσος.

—«Εἶσαι σὰν ἄγγελος ἀγνή. Μοιάζῃς μὲ μικρὴ καλογρηοῦλα.»

Σ' αὐ ὰ τὰ λόγια μὲ πῆραν τὰ δάκρυα.

—«Τί ἔχεις ἀγγελοῦδι μου;» μοῦπε ὁ Ἀρθοῦρος. πιάνοντας τὸ χέρι μου.

«Προορίζομαι γιὰ καλόγρηα, τοῦ ἀποκρίθηκα. Καὶ χθὲς τὴ νύχτα εἶδα ἕνα ὄνειρο ποὺ μ' ἐτρόμαξε....»

Τὸ Ὄνειρο.—Ναί, χθὲς τὴ νύχτα, εἶδα τὸ δράκοντα. Γέλαγε! Γέλαγε μ' ὅλα τὰ ἑπτὰ στόματά του, καθὼς μὲ κύταζε. Φοροῦσε στὸ καθένα ἀπ' τὰ ἑπτὰ κεφάλια του μιὰ κορῶνα τριανταφυλλένια, καὶ μὲ τὸ κοῦνα ἀπ' τὰ δεκατέσσερα πόδια τουπατοῦσε ἕνα δυστυχισμένον ἀρχάγγελο Μιχαήλ.

«Ἀρνησίθρησκη!» μοῦ φώναξαν οἱ δεκατέσσερες ἀρχάγγελοι.

Κι' ὁ δράκοντας ἔκανε νὰ σπιθρίζουν τ' ἀμέτρητα ρουμπινένια μάτια του καὶ τὰ σμαράγδα τῆς οὐρᾶς του ἐθριάμβευαν σὰν βασιλικὸ στέμμα.

«Σουζέττα, μοῦπε αὐτὸ τὸ τέρας, Σουζέττα, ἀφιέρωσε τὴν παρθενιά σου στὸν Ἀρθοῦρο..»

Ἀ! τί πειστικὰ ποὺ ἤταν τὰ λόγια του! Καὶ μοῦ προσέφερε μιὰ ἀπ' τῆς μυρωμένες κορῶνες του.

Ὁ δράκοντας χόρευε στὸν ἥλιο. Ὕστερα ἐγλουγλούτισε σὰν τὴν τρυγόνα. Ἔπειτα ἔφαγε τὰ σαλατικὰ δίλαλα στὴ χελῶνα. Ἔπειτα ὁ παπᾶς μπῆκε. Φοροῦσε στὸ χονδρὸ κεφάλι του ἕνα μικρὸ τυρολέζικο καπέλλο καὶ στὴν κορφὴ φτερούγιζε ὁ κότσιφας ποὺ ἐσκότωσε ὁ Ἀρθοῦρος. Ἔπειτα ὁ Ἀρθοῦρος ἐπερόβαλε. Κρατοῦσε μὲ προσοχὴ μεγάλη ἕνα πιάτο μὲ ζουμί.

«Ἔλνε γιὰ τοὺς φτωχοὺς τῆς θείας μου» μοῦ εἶπε.

Καὶ μ' ἕνα χαριτωμένο χαμόγελο μοῦδωκε νὰ δοκιμάσω τὸ πολύτιμο ζουμί, ποὺ εἶχε μιὰ μεθυστικὴ μυρωδιὰ σὰν τὰ τριαντάφυλλα. Καὶ τότε λιγοθύμησα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἀρθούρου ποὺ μοῦ ψιθύριζε: «Σ' ἀγαπῶ. Ὁ θεῖος σου μᾶς δίνει τὴ συγκατάθεσί του».

«Σᾶς δίνω κι' ἐγὼ τὴ δική μου» ἐπρόσθεσε ὁ δράκοντας, ποὺ ἔγινε σοβαρὸς καὶ φοροῦσε τὴν τραχηλιὰ τῶν καλογρηῶν...

Οἱ Παπαροῦνες.—Ἀγία Παρθένα Μαρία, ἐπίτρεψέ μου νὰ στολίσω τὴν εἰκόνα σου μ' αὐτὴ τὴ γιριλάντα ἀπὸ παπαροῦνες. Τὴς ἔκοψα στὸ λιβάδι μαζὶ μὲ τὸν Ἀρθοῦρο. Μιὰ μεγάλη χαρὰ νοιώθω μέσα μου. Εἶπα στὸν Ἀρθοῦρο τὴν ἱστορία τῆς κλίσεώς μου γιὰ νὰ γίνω καλόγρηα. Μοῦ εἶπε: «Αὐτὰ εἶνε παιδιαρίσματα. Ἔχω ἕναν μικρὸ πύργο στὸ λόφο καὶ κάμποσα εἰσοδήματα...Ἡ θεία μου πού, γιὰ τὴν ὥρα, σκορπίζει ὅλο τὸν παρᾶ της στοὺς φτωχούζ, θὰ μὲ χάνῃ μιὰ μέρα πλούσιον.»

«Σωπᾶστε!... φώναξα στὸν Ἀρθοῦρο. Ἀφῆστε τὴ θεία σας, νὰ ζήσῃ πενῆντα χρόνια ἀκόμα...»

«Αὐτὸ θέλω κι' ἐγώ!» μ' ἀποκρίθηκε τὸ εὐγενικὸ παιδί. Ἔχει χρυσῆ καρδιά.

Ὁ Ταμπάκος.—Παράξενο πρᾶγμα! Αὐτὸ τὸ τετράδιο ποὺ ἀραδιάζω τὰ μεγάλα γεγονότα τῆς τριανῆς ζωῆς μου, μυρίζει, ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, ὅπως μυρίζει ὁ ταμπάκος.

Τὰ Ἀγριολούλουδα.—Βρῆκα στὸ παράθυρό μου ἀπόψε ἕνα μπουκετάκι ἀγριολούλουδα. Στὴ μέση τοῦ μπουκέτου ἕνα χορτάκι ρόζ.

«Ἂν μ' ἀγαπᾶς, μοῦγραψε ὁ Ἀρσοῦρος, κόψαμε ἀπ' τὸ παραθυρόφυλλο ἕνα κόκκινο κουρέλι. Θὰ τὸ περιμένω ὅλη τὴ νύχτα. Τί χαρὰ σὰν τὸ ἀντικρύσω, τὴ χαραυγή!..Ἀ Σουζέττα, σὲ λατρεύω!»

Δὲν εἶχα κόκκινο κουρέλι. Πῆγα, παιῶντας στὰ νύχια, καὶ πῆρα, κάτω ἀπ' τὸ προσκεφάλι τοῦ θείου μου, τὸ κόκκινο σκουφάκι ποὺ φορεῖ τὴ νύχτα, καὶ τὸ κρέμασα στὸ παραθυρόφυλλο. Ὁ θεῖος μου ἔπαιζε μὲ τὸ κομπολόγι του στὸν κῆπο, ἀνάμεσα στὴς πεταλοῦδες. Δὲν κατάλαβε τίποτε. Μὰ ὑστερώτερα μοῦ εἶπε:

«Σουζέττα, μήπως ξέρεις ποὺ εἶνε ὁ σκοῦφος μου;..»

—«Θεῖε μου, τὸν ἔδωκα τὸ ἀπόγευμα σ' ἕναν φτωχό.

—«Καλό μου παιδί, εἶσαι τέλειο. Μὰ πῶς θὰ κάμω τὴ νύχτα; Ξέρεις ὅτι συναχώνομαι, ἅμα δὲ σκεπάσω τὸ κεφάλι...

—«Θεῖε μου, ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς δώσω ἐγὼ μιὰ ἄσκρη σκουφίτσα ποὺ ἔχω.

—«Σουζέττα, εἶσαι χαριτωμένη.. Μά..ἔχεις πάντα τὴν κλίσι νὰ γίνῃς καλόγρηα;..

—«Ἀμφιβάλλετε, θεῖε μου;...

«Ὄχι...ὦ! ὄχι....Ἀλλὰ χθὲς τὸ βράδυ εἶδα ἕνα ὄνειρο ποὺ πολὺ μ' ἀνησύχησε...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ θεῖός μου ἄνοιξε τὴν ταμπακέρα του ποὺ εἶχε μιὰ ἀλλόκοτη μυρωδιά, κι' ἐξακολούθησε:

—«Εἶδα ἕνα δράκοντα! Ἐγελοῦσε. Εἶχε στὸ καθένα ἀπ' τὰ ἑπτὰ κεφάλια του μιὰ κορῶνα ἀπὸ τριαντάφυλλα...Καὶ κάτω ἀπ' τὸ καθένα ἀπ' τὰ δεκατέσσαρα πόδια του πατοῦσε ἕνα δυστυχισμένο ἀρχάγγελο Μιχαήλ...

—«Ἀ! θεῖε μου, ἐφώναξα, πέρτοντας στὰ γόνατά του, μὴ μὲ τρομάζετε πιὸ πολύ. Εἶδα κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο ὄνειρο κι' ὁ δράκοντας μοῦπε λόγια πολὺ ἄπρεπα. Αὔριο ποὺ θὰ ἐξομολογηθῶ θὰ τ' ἀκούσετε ..»

Τὸ Φιλί.—Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ γίνω καλόγρηα. Ἐκαθόμουν σήμερα τ'ἀπόγεμα, στὸ πλευρὸ τοῦ Ἀρθούρου, μέσα στὸ δάσος. Ἔξαφνα ὁ θεῖος ξεφανερώθηκε μπροστά μας, χωρὶς ν' ἀκούσουμε τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Ὁ οὐρανὸς ἦταν ξανθὸς κι' ὁ ἀγέρας εἶχε τὴν ὑγρασία τοῦ φθινοπώρου. Ἀκόμα βλέπω τὸ ἀγανακτησμένο καὶ μακάριο μαζὶ ὕφος τοῦ θείου μου. Ἐσήκωσε τὴ χοντρὴ ὀμπρέλλα του πρὸς τὸν οὐρανὸ μὲ μιὰ χειρονομία διαμαρτυρίας καὶ θριάμβου.

Ἕνας τρυποφοράχης ἄφησε μιὰ κραυγή... Ἕνας ἀρουραῖος πέρασε τρέχοντας μέσ' ἀπὸ πόδια του. Ἕνας σκίουρος ἀπώνα δένδρο τοῦ πέταξε ἕνα καρύδι στὴ μύτη. Μιὰ καρδερίνα πέρασε σύριζα ἀπ' τ' αὐτί του, ρίχνοντάς του μιὰ νότα καθαρή, καί...

Σημείωσις.—Ἐδῶ τελειώνει ἡ ἀφήγησις τῆς ἐπιστολῆς τῆς Σουζέττας ντὲ Τυλὰκ πρὸς τὸν θεῖον της ἐφημέριον τοῦ Λαριέτ.

HELÈNE PICARD

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΖΑΝ ΟΝΕΙΡΟ

Στὴ σάλα μας ποὺ ἀντήχησαν δυὸ ψαλμωδίες,
ἡ μιὰ χαρᾶς καὶ συμφορᾶς ἡ ἄλλη,
ποὺ λιβανιοῦ καὶ λουλουδιῶν σκορπᾶ εὐωδίες,
ποὺ ἀκόμα τὴ μυρώνουνε τ' ἀχνά σου κάλλη
μᾶκλειγε ὁ ὕπνος τὸ πονόγυρτο κεφάλι,
στὴ σάλα μας ποὺ ἀντήχησαν δυὸ ψαλμωδίες.

Εἶχα ἀναμένα τὰ κεριά, ὅλα ἀναμένα,
παρόμοια σὰν τὴ νύχτα ποὺ τοῦ γάμου
μᾶς ἔνωσαν τὰ στέφανα τὰ ὀνειρεμένα·
καὶ μές, τὸν ὕπνο μου, στὴν ὑπνοφαντασιά μου,
ἤρθες μὲ τὴν ὁλόλευκη στολὴ τοῦ γάμου
κι' ἔσβυσες ὅλα τὰ κεριά, ἕνα ἕνα.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Ἀθηναία ἢ Ἐπαρχιωτοπούλα;

Ἀναγνῶσται: Ποιὰ προτιμᾶτε γιὰ γυναῖκα σας;

Ἀναγνώστριαι: Ποιὰ προτιμᾶτε γιὰ φίλη σας;

ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ΜΙΑ ΠΡΟΙΚΑ 3.000–5.000 ΔΡΑΧΜΩΝ. ΑΛΛΑ ΔΩΡΑ 500 ΔΡΑΧΜΩΝ.

Ἡ «Σφαῖρα» προεκήρυξε δημοψήφισμα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀνωτέρω ἐρωτήματος. Οἱ ἀναγνῶσται θ' ἀπαντήσουν: ὅταν θ' ἀποφασίσουν νὰ νυμφευθοῦν, ποίαν θὰ προτιμήσουν ὡς σύζυγον; Καὶ αἱ ἀναγνώστριαι: Ποίαν ὡς φίλην;

Ἡ ψηφοφορία ἤρχισεν ἤδη διὰ τῶν παραπλεύρως δύο ψηφοδελτίων τὰ ὁποῖα θ' ἀποκόπτουν, θὰ συμπληρώνουν καὶ θὰ μᾶς ἀποστέλλουν καθ' ἑβδομάδα, τὸ καθένα μεθ' ἑνὸς δολλάριου. Τὸ δημοψήφισμα συνοδεύεται ἀπὸ φωτογραφιῶν δεσποινίδων καὶ κυριῶν ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Ἐπαρχιῶν, αἱ ὁποῖαι δημοσιεύονται εἰς κάθ φύλλον, ἁπλῶς ὡς χαρακτηριστικαὶ μορφαὶ καὶ ὄχι ὡς καλλονάι. Ὅσσαι Ἑλληνίδες θέλουν, δύνανται νὰ μᾶς ἀπο τείλουν τὰς φωτογραφίας των πρὸς δημοσίευσιν, σημειώνουσαι τὴν πόλιν ἐξ ἧς θέλουν νὰ ὑσαχθοῦν, εἴτε ὑπὸ ψευδώνυμον, εἴτε ὑπὸ τὸ πραγματικόν των ὄνομα καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς σημερινῆς τυχὸν διαμονῆς των. Αἱ φωτογραφίαι πρέπει νὰ εἶναι καθαραί, καὶ εἰς τὸ μέγεθος περίπου τῶν ἀνωτέρω δημοσιευομένων.

Ὁ σκοπὸς τοῦ δημοψηφίσματος εἶνε διττός: Πρῶτο νὰ καταδειχθῇ ὑπὲρ ποίας ἐκ τῶν δύο ἀποκλίνουν αἱ συμπάθειαι τῆς πλειοψηφίας. Ὅλοι ὅσοι θὰ μετάσχουν τῆς ψηφοφορίας, διὰ τοῦ πρώτου ἐκ τῶν δημοσιευομένων ψηφοδελτίων (ὅσα περισσότερα ψηφοδέλτια στεῖλῃ ὁ καθένας τόσους περισσότερους ψήφους θὰ ἔχῃ) θὰ λάβουν μέρος εἰς κληρώσεις δι' ὧν θ' ἀπονεμηθοῦν 20 ὧραι ἄξιας 500 δραχμῶν.

Δεύτερον νὰ ἐξακριβωθῇ, διὰ τοῦ δευτέρου ψηφοδελτίου, ποίαν ἐκ τῶν δημοσιευομένων φωτογραφιῶν προτιμοῦν οἱ ψηφίζοντες. Ὅσαι λάβουν τὰς περισσοτέρας ψήφους θὰ δημοσιευθοῦν ὅλαι μαζὶ διὰ νὰ γίνῃ εἰδική ψηφοφορία πρὸς ἀνάδειξιν τῆς νικητρίας εἰς ἣν θ' ἀπονεμηθῇ ἡ μικρὰ προῖκα τῶν

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΑ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΑ

Μέχρι τῆς παρελθούσης Τρίτης ψηφοδέλτια ἔστειλαν:

Ἀγὰ ἕνα.—Τ. Γιαννόπουλος, Τ. Μπαναϊκος, Σ. Σταυριανάκος, Οἰκονόμου Α., Φασούλης Ἐ., Νίτσα Μεκαντάρη, Ἰ. Σιαμῆρος, Ἡ. Κέμμος, Κ.Ρεμούνδου, Γ.Μουζακίης, Σ. Τσάκωνας, Ἰ. Καμπουρελιάς, Π. Σουρῆς, Ν. Φακουρέλης, Σ. Σιμόπουλος, Β. Παρασκευᾶς, Β. Δενδρινός,Ἐ. Σαρτιαννάκης, Τ. Γεωργίου, Ἰ. Φιλόπουλος, Χ. Δοδόπουλος, Γ. Λοχίας, Π. Μερκάτης, Ἰ. Παγουργιᾶς, Ἡ Κατσολιάτσος, Κ. Γκιούρκας, Ἰ. Φλογερᾶς, Ν. Γιαννοῦκος, Σ. Φαλιάκος, Γ. Παπαλιάκος, Β. Λαγός, Δ. Ρωζακέας, Ἀ. Ἀνδρουτσος, Κ. Γιαννακόπουλος, Σ. Γκαβέρας, Ἰ. Φραγκουλάκης, Ἐ. Μαυρῆς, Γ. Σκαριμπέας, Δ. Φρόνιμος, Δ. Σπεφούλης, Θ. Τσκτονίδης, Ν Καρδούλης, Β. Βαρδακώστας, Κ. Πατσῆς, Ξ. Βαρσάνης, Δ. Φακίτσας, Γ. Μηξιάρης, Γ. Ζαρκάδας, Ἀ. Εὐαγγέλου, Δ. Καραμήτσου, Ἀ. Σακελλίων, Ἀ. Τσοῦντος, Γ. Λούκης, Σ. Τσετσέκος, Δ. Καλογερᾶς.

Ἀνὰ δύο.—Μαρίκα Παπικίδου, Μ. Φωτάκης, Ἐ. Ρωμόνας, Γ. Ἀσημακόπουλος, Ζ. Σταυράκης, Ἰ. Γιαννάκης, Τίνκα Μακρῆ, Φιφὴ Δάφνου, Ν. Ἀνδρονᾶς, Ν. Μαλλιωτάκης, Σ. Βαλσαμίδης, Πηγή, Ἀντιγόνη καὶ Μαρίκα Πρωτοπαπᾶ, Μ. Μελᾶς, Σ. Λίτσος, Ἰ. Μακάλης, Α.Καλασκάνης,Ἀ.Μούσχουρας, Γ.Δούκας, Ἀ Χρηστοφίλης, Β. Βαρδακώστας, Ἰ. Δυμπερόπουλος, Ἰ. Κυπαρίσσης, Φούλη Κρίνου, Ν. Φαγογένης.

Ἀνὰ τρία.—Ἀ. Ξακουστῆς, Φ. Κωνσταντόπουλος.

Ἀνὰ τέσσαρα.—Ἰ. Ἀλεξάκης, Γ. Σακκαδάκης, Φ. Σκυρτιάννης. Στέλλα Ἀγουρίδου, Π. Κωνσταντίνου, Ν. Ἀτγουδάκης.

Ἀνὰ πέντε.—Βάσω Βιρσοπούλου.

Ἀνὰ ἕξ.—Γωγὼ Ἀλεξανδροπούλου, Ἀ. Ἀφεντουλίδης.

Ἀνὰ ὀκτώ.—Νικήτας Συχνῆς, Ἰ. Οἰκονόμου.

Ψηφοδέλτια περισσότερα τῶν ὡς ἄνω σημειουμένων ἔστειλαν οἱ κ.κ.

ψηφοδελτίων, δύνανται νὰ στείλουν ἐφάπαξ ἕνα χρηματικὸν ποσὸν διὰ νὰ συμπληροῦνται ἐκ μέρους τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ταχυδρείου διὰ λογαριασμὸν των ὅσα ψηφοδέλτια θέλουν. Ὅταν ἐξαντληθῇ τὸ ποσόν, θὰ εἰδοποιηθοῦν.—Ν. Στεφανάκον. Μπορεῖ ὅποιος θέλει νὰ ψηφίσῃ καὶ ἀναδρομικῶς καὶ δι' ὅσων ψηφοδελτίων θέλει.—Σ. Κούτσιαν. Δὲν ἔχει ἐνδιαφέρον αὐτὸ ποὺ προτείνετε.—Ἰ. Λυμπερόπουλον. Πῶς θέλετε νὰ σᾶς τὸ γνωρίσῃ; Ἀφοῦ δημοσιεύεται τ' ὄνομά σας μεταξὺ τῶν στελλόντων ψηφοδέλτια αὐτὸ ἀρκεῖ. Ἔως τώρα ἔχουν ληφθῇ 6 δικά σας ψηφοδέλτια. Κρατῶ ἀκριβῆ κατάλογον δι' ὅλους ὅσοι ψηφίζουν.—Ζ. Σταυράκην. Πῶς δὲν τὸ βλέπετε τακτικά; Ὁσάκις λαμβάνονται ψηφοδέλτιά σας, σημειοῦται τ' ὄνομά σας εἰς τοὺς ψηφίζοντας. Μέχρι τοῦδε ἔχουν ληφθῇ 10 δικά σας ψηφοδέλτια.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΣΙΓΟΒΡΑΔΥΑΖΕΙ ....

Ψυχὲς τὸ βράδυ ἀγάλια—ἀγάλια
ἀστοργα ρίχνουν σ' ἄπειρο φροντίδες ματζεμένες
ἀπ' τὴν φροντοῦνα τῆς ζωῆς
καὶ τρέχουνε γοργὰ-γοργὰ σ' ἀπάνεμα λιμάνια
. . . . . .
Μά! σκορπισμένες δῶ, κι' ἐκεῖ ψυχὲς
δὲν βρίσκουν ἀχ' ἀνέμου στὸ στρατί
νὰ συνεπάρῃ σκέψεις καὶ φροντίδες ματωμένες
ποὺ βγῆκαν ἀπ' τὰ σπλάχνα τῆς ἴδιας των ψυχῆς

Σμύρνη — *Γ. Δασόπουλος*

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ

Δικαίωμα ψυφίου διὰ τὸ 1922—Δρ. 10. (οἱ ἐνεκτάκοντες τοιαύτην γραμματοθυρίδα ἡμποροῦν νὰ λαμβάνουν τὰς ἐπιστολὰς τοῦ ταχυδρείου τῆς «Σφαίρας». Ἐκάστη θυρὶς φέρει ἰδιαίτερον ἀρίθμὸν καὶ ἀνήκει μόνον εἰς τὸν ἐνοικιαστὴν τῆς.)

Δικαίωμα ψευδωνύμου διὰ τὸ 1922—Δρ. 2. (Παρακαλεῖσθε νὰ παρακολουθῆτε τὰ ἐγκριτνόμενα ψευδώνυμα διατὶ ὅταν ἐγκριθῇ ἕνα ψευδώνυμον δι' ἕνα δὲν παραχωρεῖται εἰς ἄλλον.)

Δικαίωμα δημοσιεύσεως εἰς τὴν στήλην τῶν «Ἰδιαιτέρων» ἔχει κάθε ἀναγνώστης, πληρώνον 20 λεπτὰ τὴν λέξιν. Ὅταν θέλῃ τὸ δημοσιευμά του ἐντὸς τετραγώνου (κορνίζας) πληρώνει ἐπὶ πλέον 5 δραχμάς.

Ὁ συνδρομητὴς ποὺ θέλει νὰ λαμβάνῃ τὸ φύλλον ἐντὸς κλειστοῦ φακέλου πληρώνει ἐκτὸς τῆς συνδρομῆς του καὶ δραχ. 5 ἐπὶ πλέον.

Κάθε ἀναγνώστης ὅταν μᾶς γράφῃ, παρακαλεῖται ἐκτὸς τῆς ὑπογραφῆς του, νὰ καθαρογράφῃ ἰδιαιτέρως τὸ ὀνοματεπώνυμον καὶ τὴν διεύθυνσίν του.—Ὅταν στείλῃ κανεὶς ἐπιταγὴν καὶ δὲν βλέπῃ γρήγορα ἐκτελουμένην τὴν αἴτησίν του, πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνων ὁλόκληρον τὴν αἴτησίν του, διότι, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἔχει χαθῇ τὸ πρῶτο του γράμμα.

Παρακαλοῦνται οἱ στέλλοντες χρήματα δι' ἐπιταγὴς ν' ἀναφέρουν εἰς τὴν ἐπιταγὴν τὸ ἴδιον ὄνομα ποὺ ἔχουν καὶ εἰς τὴν ἐπιστολὴν των, καὶ ὄχι ψευδώνυμον ἢ ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματός των, διότι ἄλλως δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐξακριβωθῇ ὅτι στέλλει τὸ χρήματα ὁ ἴδιος ποὺ ἔστειλε καὶ τὸ σχετικὸν γράμμα καὶ ἡ αἴτησίς του δὲν θὰ ἐκτελεσθῇ.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΣΦΑΙΡΑΣ

Μέχρι τοῦδε ἐξεδόθησαν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας τὰ ἑξῆς βιβλία:

Τόμοι «Σφαίρας»	τοῦ	1920	Δρ. 20
» »	»	1921	» 20
» «Ἑλλάδος»	»	1921	» 20
Ἡμερολόγιον «Σφαίρας»		1921	» 10
» »		1922	» 3
«Ἡρὼ καὶ Λέανδρος» μυθιστόρ.			» 5
«Ἰουδηθ»	»		» 5

Ἐξεδόθη τὸ Ἡμερολόγιον τῆς «Σφαίρας» τοῦ 1922 καὶ τιμᾶται δραχ. 3.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

«Πληγωμένο τριγωνάκι», «Μελαγχολικὴ νεότης», «Δεινὸς Κολυμβητής», «Ἐξοξιστος», «Ἀλησιθόντος», «Ἀετὸς τῶν δρόμων», «Ἀνυπόμονος», «Ἠδονικὸ κρασί», «Θαυμαστὴς Φύσεως», «Δάφνης».

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Ν. Χριστοφοράτον. Ἀφοῦ λαμβάνετε τὸ φύλλον ποίαν ἄλλην ἀπάντησιν θέλετε. Κ. Πέκον Διαβάζετε ὅτι σᾶς ἀρέσει δι' ὅλα τὰ ἄλλα μὴ προσέχετε. Γ. Μουζακίτην ἐδημοσιεύθη. Ν. Ζαχαρίαν Μπορεῖ νὰ ἐδημοσιεύθῃ κατὰ λάθος, ὄχι δι' ἄλλον λόγον διότι τιμῆς ἔνεκεν ἐδόθη χωριστὸς τίτλος. Χ ρ. Ρ ο ὰ ἐς ἔχετε δίκαιον. Θὰ προσταθήσωμεν νὰ ἀποφύγωμεν πᾶσαν δημοσιευσίν του. Ἰ Ο ι κ ο ν ο μ ο ὐ ἐλήφθη. Τ ρ ε ῖς β λ ἀ μ ῆ σ ὲς Α. Δ ε λ ἠ μ ἀ σ ῃ ν. Ὁ Βλάμης σᾶς εὐχαριστεῖ καὶ θὰ φροντίσῃ γιὰ κείνο ποὺ τοῦ γράφετε.

Ἐλήφθησαν αἱ συνδρομαὶ τῶν κ. κ. Ι. Δημητρακέλλη, Β. Μουμτζῆ, Δ. Γκέρου, Χ. Φράγκου, Ν. Γιαννιδάκη, Κ. Λεγκάλ, Δ. Σταμέλλου, Ν. Καρδαμάκη, Κ. Τζοβάρα, Γ. Ἀναγνωστοπούλου, Π. Ἀπαντωκόυ, Α. Ἀόλωμα, Ε. Βάββα, Α. Μουρίκη, Ν. Λαγουδάκη, Μ. Φωτάκη, Ι. Καντζέλη, Ἡρακλ. Ἀλεξίου, Π. Κουτλῆ, Ε. Δισκαλάκη, Α. Βλάχου, Γ. Μπενέκου, Δ. Κεφαγιώργη, Ἀγγελικ. Φάκου, Α. Σεφμπάκου, Γ. Σάκκα, Ἰ. Νιφάκη, Δ. Λιάκου, Ἰ. Σταλιανίδη, Ἰ. Χειλαβάκη Λιλῆς Σπορίδου, Ἰ. Μελικάντζου.

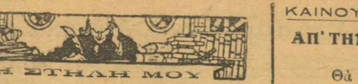

Καὶ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔργα πολλά, ἀλλὰ ἐγκρίσιμα μόνον δύο: Τὸ «Χαῖρε» τοῦ κ. Π. Βάκχου καὶ τὸ «Εἶνε μικρὴ ἀκόμα» τοῦ κ. Ἐ. Ἀντάρα.

Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ. Ἂς εἴμεθα ὀλιγαρκεῖς... Ἡ δεσποινὶς Βενετσανοπούλου, ἡ ὁποία εἶνε ἐκ τῶν πρώτων ἀναγνωστριῶν τῆς «Σφαίρας», θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ συγκινηθῇ ἐκ τῶν ἐκκλησιῶν μου πρὸς τοὺς ἀναγνώστας καὶ μὴ μοῦ στέλλουν ποίηματα φιλοσοφικῆς χροιᾶς. Διὰ τὸν θέλοντα νὰ φιλοσοφήσῃ οὐδεὶς συντρέχει λόγος νὰ φιλοσοφῇ ἐμμέτρως. Ἂς μοῦ στείλῃ ἡ δεσποινὶς ἄλλο τραγοῦδι τῆς περισσότερον προσαρμοζόμενον εἰς τὸ σύλ τῆ «Σφαίρας», ἤγουν λυρικόν.

Λίγην ἀκόμη προσπάθειαν καὶ θὰ γράψῃ καλλίτερες πρόξες ὁ κ. Λ. Μπέρτ.

Ἔχει μεφικὰ σημεῖα πολὺ καλὰ τὸ «Τραγοῦδι τῆς θαλασσας» τοῦ κ. Ἀ. Δέλτα. Ἀλλ' ἀφ' ἑνὸς εἶνε μεγάλο καὶ ἀφ' ἑτέρου δὲν προσυπογράφει μὲ τὸ ἀληθὲς ὄνομά του. Δὲν θὰ μοῦ πῆτε πάλι ὅτι φταίω ἐγὼ πὼ δὲν τὸ ἐγκρίνω!

Τὰ τετράστιχα τοῦ κ. Γ. Εὐστρατίου μὲ ἀρκετὰ πρυσερὸν αἴσθημα γραμμένα, ἂν καὶ σὲ μοτίβο συνηθισμένο. Τὸν συμβουλεύω, ἂν θέλῃ νὰ γράψῃ καλά, ν' ἀφήσῃ τὰς ἀκροστιχίδας, που εἶνε πλέον πολὺ παρωχημένης χρήσεως, καὶ νὰ προσπαθῇ, ὁσάκις ἔχει διάθεσιν, νὰ γράφῃ τετράστιχα, στὸ ἴδιο ὕφος, ἄλλα ξεχωριστὰ καὶ ἀρτια τὸ καθένα. Καὶ νὰ προσέχῃ περισσότερο στὰς εἰκόνας· Τὸ δίστιχον π. χ.

Καμέλιες καὶ χρυσάνθεμα
πλέξανε τὰ μαλλιά σου...

εἶνε ἄτυχο. Κανεὶς δὲν μπορεῖ ν' ἀναπαρασταθῇ στὴ φαντασία του μαλλιὰ ποὺ νὰ μοιάζουν μὲ χρυσάνθεμα καὶ καμέλιες. Ἀπὸ ποῦ ὡς πού; Καλές, σχεδὸν ἀπαραίτητες, εἶνε αἱ εἰκόνες στὰ ποιήματα. Πρέπει ὅμως νὰ μὴν εἶνε παράλογες.

Στὸ ποίημα τοῦ κ. Σ. Σκουληκίδη βρίσκω στίχους ὄχι πολὺ καλοὺς καὶ θέμα ὄχι πολὺ πρωτοτυπο.

Ἐπίσης κοινότατο τὸ θέμα τοῦ πεζοῦ τοῦ κ. R. Tionson.

Ἀντιθέτως, ὁ κ. Σ. Μαρανῆς κάτι ἔχει νὰ πῇ στὸ ποίημά του, ἀλλὰ δὲν τὰ καταφέρνει νὰ τὸ πῇ καλά, καὶ οἱ στίχοι ἔχουν λάθη.

Ἀνεξαρτήτως μερικῶν πλατειασμῶν στὸ στίχο, καὶ ὁ κ. Κ. Μαγωλεσάκης δὲν κατορθώνει νὰ ἐκφράσῃ καλὰ ὅ,τι θέλει. Ὁ τελευταῖος δὲ στίχος εἶνε κοινότατος.

"Ἐξυπνη, ἀλλὰ τετριμμένη, ἡ ἰδέα τοῦ ὀκταστίχου τοῦ κ. Σ. Κοτροτσου, καὶ οἱ στίχοι του κακοί. Ἀπὸ τὸ πεζὸν δὲν ἐκατάλαβα τίποτε.

Ἡ πρόζα τοῦ κ. Ι. Οἰκονόμου, στὴν ἀρχὴ ὁπωσδήποτε ἀνεκτή, πιὸ κάτω ὅμως, καὶ εἰδικῶς ἀπὸ κεῖ ποὺ ἀρχίζουν τὰ σάβανα κι' οἱ θάνατοι, δὲν διαβάζεται.

Δὲν ἐκατάλαβα καὶ πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὸ πεζὸν τοῦ κ. Τ. Μπανάκου. Γιατὶ τῶγραψε; ποῦ ἤθελε νὰ καταλήξῃ;

Αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφει ὁ κ. Α. Γεωργόπουλος συμβαίνουν τόσο συχνὰ στὴ ζωή, ὥστε νὰ μὴν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ γράφωνται πιά.

Τὰς ἐκθέσεις τῶν ἰδεῶν σας στὸν καθηγητή σας, κ. Α. Κωσταβασίλη, ὄχι σ' ἐμένα. Τὸ ποίημά σας σπαρακτικὸν καὶ δὲν τὸ διαβάζω, γιὰ νὰ μὴ γίνω καρδιακός.

Ἔ, κι' ἔπειτα, κ. Κ. Ἰωάννου; Ἐπειδὴ θέλετε νὰ πᾶτε στὴν Ἀμερική, εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ διακορήξετε διὰ ποιήματος! Μπᾶ, σὲ καλό σας!

Στεῖλτε τὸ ἐκεῖ ποὺ λέτε, κ. Ἰ. Χριστόπουλε. Ἡ «Σφαίρα» ἐπειδὴ ἀκριβῶς δὲν δημοσιεύει τέτοια, εἶνε περιζήτητη.

Ἂν δὲν εἴδατε ἀπάντησιν, θὰ πῇ ὅτι δὲν ἐλήφθη κ. Γ. Κώστα.

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 159 φύλλον σᾶς ἀπαντοῦσα ἐκτενῶς, κ. Κ. Ἐμμανουήλ. Ἐδημοσιεύθη τὸ ἐγκεκριμμένο. Γιὰ τὸ ἄλλο, ἀφοῦ δὲν σᾶς ἔγραφα ὅτι ἐνεκρίθη, θὰ πῇ ὅτι δὲν ἐνεκρίθη. Καὶ γιὰ τοὺς λόγους ποὺ ἀνέφερα στὸ φύλλο ἐκεῖνο, ἀλλὰ καὶ διότι, κατὰ κανόνα, δὲν ἐγκρίνω δύο ταὐτοχρόνως ἔργα τοῦ ἰδίου ἀναγνώστου. Ἕνα-ἕνα, γιὰ νὰ παίρνουν ὅλοι σειρά. Ὅσο γιὰ τὸ μοτίβο τοῦ δημοσιευθέντος, ἐβγῆκε τὴν τελευταία στιγμή, στὴ σελιδοποίησι, γιατὶ δὲν ἐχωροῦσε. Δὲν εἴδατε πῶς ἦταν ὅλα στριμωγμένα;

Θὰ σᾶς γράψω, κ. Ἀ. Σταθόπουλε.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΣΤΡΟΦΕΣ

ΑΠ' ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΤΟΝ «ΕΠΑΧΤΟ»

87

Θὰ πᾶμε οἱ δυό μας στὸ ἐξωκλῆσι
μιὰν ἀνοιξιάτικη βραδιά.
Γύρω του οἱ λόφοι ἔχουν ἀνθίσῃ
καὶ κολυμπάει στὴν εὐωδιά.
Κλειδὶ δὲν ἔχει κι' ἀντικλεῖδι—
κανέναν ἔξω του δὲν κλεῖ!
Τὴν πόρτα σπρώχνει τὸ γρασίδι
καὶ τὸ κατώφλι του φιλεῖ.
Ἀγνοῖ κι' ἀμόλυντοι θὰ μποῦμε
—εἶνε Παρασκευῆς βραδιά,
καὶ τοὺς Χαιρετισμοὺς θὰ ποῦμε
στὴν ταπεινή του Παναγιά...

93

Στῆς φίλης σου τὸ γάμο ἀπόψε
—τόσο πολὺ τὴν ἀγαπᾶς!—
κρίνα, μοσκιὲς κοὶ χιόνια κόψε
λευκὸ μπουκέτο νὰ τῆς πᾶς.
Μὲς στοῦ χωριοῦ τὴ δροσογειότη
κορφὴ κι' ἀνθὸ νὰ σὲ χαρῶ,
καὶ θάτεισαι στὸ τραγοῦδι πρώτη
καὶ θάτεισαι πρώτη στὸ χορό.
Ὅλοι θὰ τάχουνε μ' ἐσένα
κι' ὅλοι θὰ λέν, σιγά-σιγά:
«—Χαρά στὴ μάνα ποὺ σ' ἐγέννα!
χαρὰ στὸ νειὸ ποὺ σ' ἀγαπᾶ!.»

101

Σ' εἶδα νὰ πλέκῃς μοναχὴ σου
κι' ἤρθα νὰ πλέξουμε μαζί.
Ἐγὼ δὲν ἔχω βελονάκι,
οὔτε κλωστὴ μεταξωτή!
Μὰ πρέπει ὡς τόσο νὰ βοηθήσω
μὲ κάποιον τρόπο πιὸ καλό:
πότε θὰ σοῦ διαβάζω στίχους
πότε γλυκὰ θὰ σὲ φιλῶ.
Κι' ὅταν τελειώσῃς τὸ ροδάκι
θἄνεις ὅμορφο· τόσο πολὺ
ποὺ δὲ θὰ ξέρουμε ἂν εἶνε
ταντέλλα ἢ στίχος ἢ φιλί.

Γ. ΑΘΑΝΑΣ

ΠΟΝΟΥ ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ

Τὰ τόσα ὄνειρα ποὺ πλάσα, ἀγάπη μου, γιὰ σένα
ὅλα φυλλορροήσανε καὶ πέσαν ἕνα ἕνα
κι' εἰς τὸ ἑξῆς γιὰ σύντροφο πιστὸ θἄχω τὸν πόνο
τὰ δάκρυα τοὺς στεναγμοὺς, πάντοτ' αὐτὰ καὶ μόνο

Στὸ πέρασμά της ἡ κακὴ καὶ φαρμακεύτρα Μοῖρα
μοῦ σύντριψε κάθε χαρά, κι' ἡ φτωχική μου Λύρα
σιώπα λυπητερὰ τραγούδια θὲ νὰ ψάλλῃ
καὶ γιὰ χαρὰ οὐδέποτε χορδή της δὲν θὰ πάλλῃ

Γιατί ὡς τόρα ἡ λύρα μου, ἄφυνε κάθε τόνο
στὸν Ἔρωτα καὶ στὴ χαρά, ποὖχα γιὰ Σένα μόνο.
Μὰ νά! θρηνεῖ λυπητερὰ μπροστὰ στὴ συμφορά μου
ποὖ ἔγιναν συντρίμματα τὰ τόσα ὄνειρά μου.

Ἀθῆναι — *Μαρίκα Π. Κ...*

ΦΩΤΟΠΛΑΣΤΑ

Ποῦ νὰ κρύψω τὰ ὑπέρθεα καὶ τὰ ἱερὰ
ποὖχω στὰ χέρια;
Τρέμουν τ' ἀστέρια
καὶ μὲ καλοῦν, μὰ μοῦ εἶνε λίγα τὰ φτερά.

Ποῦ νὰ τὴν κρύψω τὴ χιλιάχριβη χαρά,
τὴ ζωγραφιά σου,
τὴν ὠμορφιά σου,
μὴ κλὶ τὴ φτάσουν τοῦ καιροῦ τὰ ἑσπερινά;

—σὰν τὴν λιγόζωη ἀνεμώνη,
ποὺ τὴν αὐγὴ κρατεῖ καὶ ὑψώνει
σ' ἀερινά.

Ποῦ τάχα τὰ φωτόπλαστα ζοῦν καὶ τ' ἀγνὰ
εἰς τὸν αἰῶνα;
Γι' αὐτὰ ἡ ζωὴ τοῦ Παρθενῶνα.

3)921. — Β. Ι.

SONETTO FESTIVALE

Ἠοῦ' ἡ γιορτή μου. Κι' ἔπειτα; Περᾶστε!
Θὰ σᾶς ὑποδεχτοῦμε μὲ χαρά.
Κι' ἂν κυλάει ἐδῶ ἡ συμφορά.
ἐσεῖς χορέψετε, γελᾶστε!

Μὲ χαρωπὲς φωνὲς λιγμοὺς σκεπᾶστε
ποῦ θὰ ξεφεύγουνε καμμιὰ φορά,
καὶ κάποια λόγια λυπηρά,
μεσ' στὰ τραγούδια σας ξεχᾶστε.

Περᾶστε! Τὸ γλένει νὰ π' ἀρχίζει.
Περᾶστε! Τὸ τραπέζι περιμένει.
Ἀλλοίμονο, ἡ καρδιά μου πῶς βαγίζει,

ἀλλοίμονο, ἡ καρδιά μου πῶς πεθαίνει!
Μεσ' στὴ χαρὰ σὰ μιὰ κηλίδα μαύρη,
ἀπάντεχο καλὸ ζητῶντας ναὔρει...

Δάμπκης Γιαλελῆς

ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ ΣΜΑΡΑΓΔΑ

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΑΝΤΑΛΛΑΓΗΣ

20 λεπτὰ ἑκάστη λέξις

Τὰ ἰδιαίτερα δημοσιεύονται μὲ τὴν σειράν ποὺ τὰ λαμβάνομεν, ἑπομένως ὅσοι δὲν βλέπουν τὰ ἰδικά των ἀναγκαλοῦνται νὰ περιμένουν τὸ ἑπόμενον φύλλον.

—Φοιτητὴς αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ δίδων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Ν. Φ. ρ. τ. Ἀγήνας.

—Δεσπο. Νὰ πιστεύσω ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾷς; Ἀλλὰ τότε διατί δὲν ἀπήντησες στὸ γράμμα ποὺ σοῦ ἔστειλα μέσον Ἐσν. Βαλσ.; Μήπως δὲν τὸ ἔλαβες; Τὸ ξέρω ὅτι εἶσαι θυμωμένη, ἀλλὰ πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσῃς, ἐγὼ ἀνόητα θὰ σὲ ἀγαπῶ. Γράψε μου εἰς παλαιὰν διεύθυνσιν, ἢ μέσον «Σφαίρας» Ἀπόστολος.

—Νέος φοιτητὴς νομικῆς γλωσσομαθὴς ἀλληλογραφεῖ μὲ δίδας Ἀθηνῶν καὶ μὲ δακτυλογράφους Ὑπουργείων. Σκοπός Ἔρως, Πολυκράτην Τριανταφύλλου, ρ.τ. Ἀθῆναι.

—Στ' ἀγνωστό μου μοδιστράκι». Μὲ κλωστὴ καὶ μὲ βελόνα ἀπ' τὰ χέρια τὰ δικά σου, πόσες φούστες νάν' γαμμένες...Μὰ καὶ πόσες τάγ' ἀκόμα στὴν κλωστὴ τῆς τσαχπινιᾶς σου νάν' καρδιὲς σφιγτὰ δεμένες! Α. Γιάλμης.

—Ὅποιος εἶναι πονεμένος ἀπὸ ἀγάπη ἢ ἀπὸ ἄλλη φουρτοῦνα τῆς ζωῆς καὶ πόθησε μιὰ καρδιὰ ἀδελφὴ γιὰ τοὺς πόνους τῆς ἀς γραφῇ. Μελαγχολικὴ Νεότης ρ.τ. Ἀθῆναι Ἰον ταχυδρομ. Παράρτημα.

—Μία ἐγκαταλελειμένη ὑπαχῆς ἀνταλλάσσει ἐπιστολὰς μὲ δίδας ἀρρὸς ἀνακουφσιν τοῦ ἀλγους της, Γράψατε Δήμητραν Καλογεράκη Χαρακοποῖὸν Μεσσηνίας.

—Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς μὲ μορφωμένας δίδας. Γράψατε, Φυτάτιον Φλώ, ρ. τ. Ἡράκλειον Κρήτης.

—Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μὲ νέους καὶ νέας πανταχόθεν. Μικρὸ παιδάκι, ρ. τ. Μολάοι.

—Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μὲ νέους καὶ νέας πανταχόθεν. Ἀθάνατη ψυχή, ρ. τ. Μολάοι.

—Αἰτῶ ἀλληλογραφίαν μὲ νέους καὶ νέας πανταχόθεν. Ἀγαμημένο ἀηδονάκι ρ. τ. Μολάοι

—Ἀγαπητέ (;) Κλάκ. Τσιμπ. εἶσαι πιτσιρίκος, στεῖλε μου τὴν διεύθυνσίν σου νὰ μάθῃς περισσότερα. Λοχίας Ὸδ. Καρ. (Ι. Ρουσσαδάκης).

—Ἰουλίαν. Λαμία. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Δὲν σᾶς ἐνθυμοῦμαι ποία εἶσθε; Ἀγνοῶ σύστασίν σας. Β. Ἀναγνωστόπουλος (Ἀθῆναι).

—Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς μὲ κορίτσια Κων]πόλεως, Σμύρνης, Ἀθηνῶν, Χίου, καλῶν οἰκογενειῶν καὶ ἐγγράμματα. Σκοπὸς ἱερός. Εἰς πρώτην ἀνταλλαγὴν ἀποκαλύπτομαι. Γράψατε, Λούκην Λαραν ρ. τ. Ἐνταῦθα (Ἀθῆναι).

—Πάντα!!! πάντα!!! νὰ διαβοῦμε κίπου νάσθε θὰ σᾶς βροῦμε. Ἀστραπιαῖε Ἠραί, μὲ κλεισμένους ὀφθαλμοὺς κατῆλθες; καὶ νομίζεις πῶς μ' ἀπεκάλυψες; χά!! χά!! χά!! εἶμαι ἀόρατος σὰν Σατανᾶς. Διαβολόπαιδο, προστασίαν Μυστηριώδους ἐδέχθης; ἐγάθης! Ἀρσὲν Λουπὲν Δέχεσαι συνεργασίαν μας; λόγοι σπουδαῖοι, Μαύρη Γέφυρα... σ' ἔχομε... ὑπ' ὄψιν μας. Συμπορεία καταχθονίου πυρός. Καταχθόνιος Σατανᾶς.

—Φίλτατε Εὐάγγελε Καρ... τὴ, Καρδίτσα. Λογίξεσαι εὐτυχέστερος θνητῶν, ἀπέκτησες ἀνέκωτον θησαυρόν!! ἐγκαρδίως συγχαίρω. Χαμένη εὐτυχία.

—Νεαρὸς Ἕλλην ἀπὸ Πιστίας ἐρισκόμενος ἐν Ἀμερικῇ τελειόφοιτος τοῦ Πολυτεχνείου, ταξεως αὐτοκινήτων, ἀλληλογραφεῖ μὲ νεαρὰς ἑλληνοπούλας μόνον. Ψευδώνυμα ἀποκαλύπτονται. Εἰς ἄποιαν γράφῃ τὴν πιὸ θερμὴ ἐπιστολὴ χαίζω τὴν φωτογραφίαν μου. Ἀγαπῶ μόνον Ἑλληνοπούλας. Ἐπίσης καὶ Ἕλληνες Βενζινοηρανικοὶ ἀνταλλάσσωμεν ἰδέας Γράψατε. A. Nicholson 2 Everett ave. Chelsia Muss. U.S.A.

—Βρὲ κορίτσια! Ποιὰ ἀπὸ σᾶς, θὰ μπορέσῃ νὰ διασκεδάσῃ τὴν μονότονον ζωή μου! Ἐμπορῶ. Δέχομαι ἀνταλλαγὴν c. p. Γράψατε, «Κερκαλέτσον» ρ. τ. Βόλον.

—Μιμίκα, Ὑπουργεῖον Περιθάλψεως, Διεκκαιρέωσις. Δέχεσθε ἀνταλλαγὴν; γράψατε, Γεράσιμον Στεφανάτον ρ. τ. Πειραιά.

—Κατὰ διαταγὴν τῆς Μυστηριώδους Ἀπειλῆς διακηρύττω τὸν «Ἀνεμοστρόβιλον» καὶ Ἀρχοντα τοῦ Μυστηρίου (Πλάτωνα Ὑδραίον) διπλωμάτην τέλειον καὶ ἐγωιστὴν. Προσοχὴ μὴ ἀλληλογραφεῖτε καὶ μὲ τὸν Πληγωμένον Αἰγύπτιον. Ὅμοιος τοῦ ἄλλου εἶναι ὁ Ὁρόδρομος Κουλπάς. Μανιώδης ἐκδιωκτής.

—Ἀνταλλάσσομεν c. p. καὶ ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς μὲ δίδας Ἀθηνῶν, Σμύρνης, Βαιδεστοῦ, Λαμίας, Τριπόλεως καὶ Καλαμῶν ἡλικίας 15 - 18 ἐτῶν σκοπὸς γνωριμία, Ἔρως φιλία. Γράψατε Γιῶργον Μ. καὶ Γεῶργον Φ. ρ. τ. Ἀθῆναι.

—Ἐμπορὸς δίδες ὅλου τοῦ Κόσμου, ἰδιαιτέρως, Ἀθηνῶν, Κων]πόλεως, Μικρᾶς Ἀσίας καὶ Θράκης, ἀνταλλάξατε τὰς ἐρωτικὰς ἐπιστολάς σας μὲ τὴν ὑπεραρχὸντον χώραν. Σκοπὸς Ἀποκατάστασις. Φωτογραφίαι ἐπιτρέπονται. Ἀπαντῶ εἰς Ἑλληνικὴν καὶ Ἀγγλικὴν εἰς ψευδώνυμα σιωπῶ. Γράψατε Paul Atheneon 167.169 W.Lake St. Chicago Ill. U. S. A.

—Πατριωποῦλες Ὅποια ἀπὸ σᾶς θέλει νὰ κάμῃ μία πτῆσι μὲ τὸ ἀεροπλάνο μας ἂς δηλώσῃ θέσι μ' ἕνα της γράμμα. Τιμὴ ἑκάστης θέσεως ἕνα φιλί. Δ]σις Ἀὸ ἀεροπόρους p. r. Πάτρας.

—Προσοχὴ! Παοακαλεῖται ὁ γνωρίζων τι περὶ τῆς τύχης τῆς Γιώτας Κοντέση νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ καὶ ἀμειφθήσεται Ἰωάννης Φραγκουλάκης, Ἀνιχνευτικὸν Πάνδημ, Ναύσταθμον.

—Νεαρὰ δεσποινὶς ἀλληλογραφεῖ μόνον μὲ νέους μορφωμένους. Γράψατε Μινερβᾶ Γαλιατσοπούλου ρ. r. Πειραιά.

—Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ δίδας ζωνάμα καὶ φωτογραφίας. Προτιμόνται Ἀθηνῶν, Θεσ]νίκης, Κων]πόλεως, Σμύρνης καὶ Τριπόλεως. Ἀπαντήσατε Ἕλληνιστεῖ, Ἀγγλιστεῖ. Εἰς ψευδώνυμα σιωπῶ. Theodore Stevens 167 - 169 W. Lake St. Chicago Ill. U. S. A.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Δίδες, ἐπὶ τόσον καιρὸν περιπλα-ὡμενος ἀνὰ τὰς ἐρήμους τῆς Μ. Ἀσίας ἐρημίτης, κατώφ-σε νὰ φύσῃ εἰς πόλιν τινὰ ὅπου ζῆτεῖ τὴν ἀλληλογραφίαν σας. Αἱ βουλόμεναι ἀς γράψωσιν «Ἐρημίτην» 26 Σνγ]μα πεζ.]ος Λόγος Τ.Τ. 930.

—Κορίτσια μὲ πονεμένη καρδιὰ Ἔνα ἄνδρα ποὺ τὸ ἐκοψαν ἀπὸ ἕνα περιβόλι τῶν Καλαμῶν γιὰ νὰ μαραθῇ ζητεῖ μὲ ὡμορφα γραμματάκια σας νὰ τοῦ ρίξητε λίγο νερὸ γιὰ παρηγοριά. Ὅποια τὸ κατορθώσει θὰ τῆς χαρίζει πάντα τὴν εὐδαιμία τοῦ ψευδόνυμα ἀποκαλεῖται ἀρχότερα ἀποκαλυφθῆ. Γράψατε Β. Τ. Συνῆμα Πεζ. Τ.Τ. 911. 930.

—Κορίτσια, σκεφθῆτε ὅτι ὑπάρχουν στὸ Μέτωπο δύο νεαρώτατα δεκανεάκια ποὺ ἐξ ἀρχῆς περιπατοῦν πάντα μαζὶ ὑπηρετοῦντα στὰ δοξασμένα Πυροβόλα Σκόντα ἄτινα διὰ τῆς βοῆς των ἐναπείρουν τὸν πανικὸν στοὺς Κεμαλικοὺς, αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ Κορίτσια Σμύρνης. Κορδελιοῦ, Βαϊζακλῆ, Ἀθηνῶν, Πατρῶν, Κων]πόλεως, Νήσων. Σκοπὸς φιλία. Γράψατε. Μικρὸν ἀετιδέα καὶ Πουλὶ τοῦ ἀέρος. Ι. Μοῖρα Ὀβιδοβόλων Σκοντα α' Πυρ]γία Τ.Τ. 924.

—Δύο νέοι ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας καὶ χήρας καλῶν οἰκογενειῶν, Ἑλληνιστεῖ, Ἀγγλιστεῖ, Γαλλιστεῖ, Γερμανιστεῖ, Ἰταλιστεῖ καὶ Τουρκιστεῖ, ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος. Σκοπὸς ἱερός. Γράψατε. Λεοντῆν Δημήτριον καὶ Μπουζιοῦκον Θρασύβουλον Γεν. Κέντρον Ἐφοδιασμοῦ ὑγειονομικὸν τμῆμα Τ.Τ. 905 Λουβλαιον.

—"Ενα βασανισμένο φανταράκι πρὸ τριετίας εὑρισκόμενον εἰς τὰ χιονισμένα βουνὰ τῆς Μ. Ἀσίας, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ δίδων 16—22 ἐτῶν πρὸς ἀ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

Περδίκω μ' 'πλί μ'
Γιὰ πρώτ' βουλὰ στ' ζήση μ' πῆγα κὶ γώ, τ'ν περασμέν' ρδο μάδα στὴ Β'λή, κι' ἀπὲ τὶ εἶδαν τὰ μάτια μ' κὶ τὶ ἄϊκ'σαν τὰ φτιά μ', ἄλλου νὰ στοὺ λιέου κι' ἄλλου νὰ στοῦ γράφτου, οὐρὴ κουκῶνά μ'.
Κάπ' εἶχα κουνουμήσ' ἕνα σιντήργιου κὶ καρτέραγα πῶς κί πῶς νἄρθ' ἡ ὥρα γιὰ νὰ πάου νὰ ἰδοῦ κί γώ οὐ μαύρους τὶ πράμμα εἶν' αὐτίν' ἡ Β'λή.

Τέλους τ' ἀπουγιουματάκι ρουβουλάου στ'ν οὐδὸς Σταδίου, φτάνου ἀπόξου στὴ Β'λή, γλιέπου κόσμου, στρατό, χουρουφ'λάκ'ς, ἁμάξια, φτακίν'τα—ἄσι δὰ π' κόντιψι νὰ μὶ κόψ' ἕνα πού δαῦτα—δ'τ' νὰ βάλ'ς μὶ τοῦ νοῦ σ'. Προυχουράου γινναίους, ιπαίνου μέσα στ'ν αὐλή κὶ κάνου γ' ἀνιβοῦ τ' μιγάλ' σκάλα.

—Ἄλτ! μ' χουγιάζ' ἕνας κληῆρας.

—Ἔχου σιντήργιου, οὐρέ μπαμπ'νουκέφαλι!

—Σὰν ἔχ'ς σιντήργιου, νὰ πᾶς ἀπ' τ'ν πίσου πόρτα, γιατὶ ἀποὺ τούτ' μπαίν'νι οἱ βουλεφτάδις.

—Ἂς πιθάν'μι κί μεῖς π' δὲν εἴμαστι βουλεφτάδις, λιέου κί φεύγου ἀπέκει.

Πάου ἀπ' τ'ν πίσου πόρτα, γλιέπου κόσμου κί κοσμάκη νὰ στριμώνιτι μπρουστά σί νιὰ πόρτα θεόκλειστ'.

—Γιούρια, οὐρὲ πιδιά, νὰν τ'ν ἀνοίξ'μι.

—Θὰν τ'ν ἀνοίξ'νι ἀπού μέσα, μ' λιέει ἕνας.

Χώθ'κα κί γὼ ἀνάμισα στ'ς ἄλλ'νους κί καρτέραγα.

Κανιὰ βουλὰ ἀνοίγ' ἡ πόρτα κί τότινες ἀρχίν'σι τοὺ μεγάλου σπρωξίδ'. Κόντιψαν νὰ μ' βγάλ'νι τ'ν πιτιά ἀπ' τοὺ στόμ', οἱ θεουμπαίχτηδες. Βαίνου κί γὼ κάτ' τ'ν ντρουπῆς κί μπρός Μήτρου. Ἄμπουξα, μ' ἄμπουξαν, πάτ'σα, μί πάτ'σαν, τέλους βρέθηκα μέσα. Κάνου ν' ἀνιβοῦ τ' σκάλα μὶ σταματάει ἕνας νουμουτάρχ'ς.

—Βάστα, μ' λιέει, νὰ σ' ψάξου.

—Οὔϊ, οὔϊ γιὰ λεμπουδοῦτ' μ' ἀπέρασις, οὐρὲ θεουμπαίχτ', νὰ μὶ ψάῃξ;

Ὄχι, ἄλλι νὰ ἰδοῦ μπὰ κι' εἶσι οὐπλισμένους.

—Ἄ, ὅσου γι' αὐτίνου μεῖνε ἥσυγους: ἕνα σουγιὰ κουλουτρουναΐϊκουν ἔχου ἀπανουθιό μ', κι' αὐτίνου σπασμένουν.

—Ἔ, διάβα, μ' λιέει.

Διάβ'κα, ἀνέβ'κα κάμπουσα σκαλούνια ἀκόμα, κι' βρέσκου νιὰ πόρτα.

—Τὶ θεουρεῖο ἔχιτι; μ' ἀρουτάει ἕνας.

—Μάειδι θεουρεῖου, μάειδι μάραθα ἔχου, τ' λιέου, κι' δὲν ξέροό τὶ μ' λιές. Ἰγὼ ἕνα σιντήργιου μαναχὰ ἔχου.

Τ' τοὺ δίνου. τοὺ τ'ράει κὶ μ' λιέει: —Δεξά.

Τραβάου δ ξά, βρέσκου νιὰ πουρτοῦλα ἀν'χτὴ, μπαίνουνι'κάθ'μι ἀνάμισα σι δυὸ παπάδες.

Τ'ράου δεξά, τ'ράου ζερβά, θάμπουσιν τὰ μάτια μ' τ' δόλιου. Νὰ φανταστῆς. οὐρὴ περδικοῦλα μ', γύρα οὐλόγυρα κανιὰ κο σαργιὰ καμαροῦλιες, χαμπ'λές ἀν'χτὲς ἀπ' τ' μίνια πάντα σὰν ἰκειὲς ποῦειχι τοῦ παμπόρ' ἡ Καλ'δῶνα, φόντες ταξείδεψαμαν ἀντάμα ἀπ' τοὺ Μ'σουλόγγ' στ'ν Πάτρα, τότινις π' σ' εἶχι δαγκώσ' ἰκειὸ τοὺ λ'σσάρκου σ'κλί κι' σὶ πάγαινα στοὺ γιατρὸ νὰ σὶ κ'ν' καλὰ—θ'μᾶσαι; Ἀπ' τ'ν Καλδῶνα, ὥς φαίνιστι, εἶχον πάρ' τοὺ σκέδγιου κι' ἔφκιασαν ἰκειὰ τὰ σ'τάκια.

—Αὐτοῦ μέσα κ'μῶνται οἱ βουλεφτάδες, οὐρὲ δέσποτα; λιέου τ' μιανοῦ παπᾶ π' καθόνταν δίπλα μ'.—Ὄϊ, μ' ἀπουκρίνιτι.

—Ἀμ ποιοὶ κ'μῶνται κάνε;

—Κανένας. Αὐτίνα εἶνι τὰ θεουρεῖα.

—Κὶ τὶ τὰ χρειγιάζουντι μαθές;

—Εἶνι γιὰ νἄρχιτι οὐ κόσμους κὶ ν' ἀκούῃ, φόντες σ'νεδριγιάζ' ἡ Β'λή, μ' λιέει.

—Κι' τοὺν ἄλλουν κιρὸ τὰ φ'λᾶν ἀδειανά;

—Ναίσκι.

—Μπὰ π' νὰ τσῶμπ' οὐ διάουλους! Κι' ὕστιρα λιὲν γιατί εἶνι ἔλλ'ψι ἀποὺ σπίτια στ'ν Ἀνθήνα! Δὲν τὰ νοικιάζ'νι οἱ κ'τοὶ ἔμ νὰ πιάν'νι πᾶσα μῆνα ἕναν ντουρβᾶ κι' ἔμ νὰ σώσ'νε τόσουν κόσμου π δὲν ἔχ' ποὺ νὰ κ'μῆθῆ

Κι' ἀπ' ἦταν οὖλα γιουμᾶτα, οὐρὴ παγῶνα μ', βελόν' νἄρ'χνες δὲν ἔπιφτε κατὰ 'ῆς. Στοὺ ἕνα οὖλου γ'ναῖκις μὶ τὰ καπιλλίνια 'ς κὶ τὰ φασιμαίνια τ'ς, στοὺ ἄλλου οἱ διπλουμάτις μὶ τὶ σπασμένα ἀπ' τ' νιὰ μεριὰ ματουγυάλια τ'ς, παρακιτούλια οἱ ἀξουματ'κοὶ κι' ἀπὲ στ' ἄλλα ἀνακατουμένους οἱ ἰρχόμενους κι' ἡ ἀφιντιά μ' μὶ τ'ς παπάδις.

Τράου ψ α. ἕνας θεόρατους φεγγίτς' ζουσμένους μι λιεχτρικά. Τ'ράου χαμ'πλά, π ρὰ τρίχα νὰ μῶρῦ' ζαλάδα Ἦταν κάτ' σὰ νιὰ στέρνα μ γαλ' οἴχους νερό, καθαρή, στρουμμένου κατι ῆς τοὺ πάτουμα, κὶ γιουμάτ' πουλ'θρόνες ἀράδα ἀρκδαριὰ κι' ἀπάν' στ'ς πουλ'θρόνις κανιὰ τριακουσαριὰ νουμάτ' ξάπλουναν τ'ν ἀρίδα τ'ς κι' ἔπιζαν τὰ κουμπουλόγια τ'ς σὰ μπέηδες. Μανα ἀ οὐ ναργιλὲς τ'ς ἔλ'πε. Κι' ἀπὲ δὲν ἔγλιεπες ἀποὺ δαύτ'ς παρὰ μαναχὰ τ'ς φαλάκρες τ'ς π' λαμπουκόπαγαν σὰν ἀμμόνια γύφτ'κα.

—Ποιοὶ εἶν' αὐτίν' οἱ χασουμέρ'δες π' κάθουντι κὶ χαζέβ'νε ἰ εἶ κάτ', οὐρὲ παπᾶ μ';

—Εἶνι οἱ πατέρες τοῦ Ἔθνους.

—Κύργιε λέησουν! Οὔδι οὐ γιὸς τ'ς μιγαλεί ερ'ς κ υκότις νἄῆταν αὐτίνου τοὺ κακότ'χου τοῦ Ἔθνους, δὲ θὰ νἄχε τοσ'νοὺς πατεράδες! Κὶ τὶ φκιάν'νε ἰκεῖ κά ', τ' μπερλίνα θὰ παίξ'νε μαθές;

—Ὄϊ, οἱ βουλιεφτάδες εἶνι.

—Ἄ, αὐτὶν' εἶνι οἱ βουλιεφτάδις!

Τ'ράου δεξά, γλιέπου ἕνα τραπέζ' μεγάλου, σὰν ἰκειὸ πῶχ'νε οἱ ἐπιτρόπ' στ'ν ἀϊκλησσά κι' ἀραδιάζ'νε τὰ κεργιὰ κὶ τ'ς δίσκους ἀπάν', μιγαλείτιρου ὅμους κι' ἀψ'λότιρου Γραμμὴ μπρουστὰ σὶ δαύτου οἱ καλαμαράδες, κὶ στ' μέσ' καταμεσῆς ἕνας μ' ἄσπρα μαλλιὰ ποῦειχε μαθὲς καταμπρουστὰ ἕνα μιγάλου κ'δοῦν' κι' ἄλλ' δ'λειὰ δὲν εἶχι πάρ' νὰν τοὺ βαράῃ ντάγκα κι' ντούγκα, μ' πῆρε τὰ φτιὰ οὐ θεουτούμπ'ς.

—Νεουκόρους εἶν' οὐ κύργιους κὶ βαράει τοὺ σπερ'νὸ μαθές; ἀρούτ'σα τοὺν παπᾶ κι' ἀρχίν'σα νὰ σταυρουκουπιῶμι.

—Αὐτίνους εἶν' οὐ πρόεδρους τ'ς Β λῆς.

—Καὶ τὶ δ'λειὰ κάν';

—Νά, τ'ράει νὰ μὴ γένεται σαματᾶς, νὰ μὴν τσακώνουνται, κι' ἅμα παραχουγιάζ' κανέ ας βαράῖ τοὺ κ'δοῦν' γιὰ νὰ σουπάσ'.

—Μ' σὰν εἶν' ἔτσ' ἔχου κι' γὼ τὰ προυσόντια γιὰ πρόεδρους, γιατ' ὅϊ μουνάχα τοὺ κ'δοῦν' θὰ βαράου δυνατώτερα, μόνε σὰν τοὺ παραξικουντακιάζ' κανένας θὰν τ' σφίγγου κι' τοὺ τσαροῦχ' στοὺ κιφάλι.

Ἀπὰν' στ'ν ὥρα πιτιέτι ἕνας ἰπάν', ἀνεβιίν' στοὺ βῆμα κι' ἀρχινίει νὰ κραίν' κι' εἶχι νιὰ πάρλα, οὐρὴ μαντζουράνα μ' π' δὲν ἔλιεῖ ν' ἀπουσώσ' κανιὰ βουλί. Γιά, δ ύτου τούλιέν παρλαμέντου μαθέ . Μῶβγαλι τὰ σ'κότια οὐ τζαναμπέτ'ς! Κί ποῦ νὰ πάρ' γκάβου κανένας τί ἔλιεῖ μί τ' φισαρία π' γένουνταν! Ἄλλ' βάραγαν τὰ παλαμάκια, ἄλλ' γούχιαζαν, ἄλλ' γέλαγαν, ἄλλ' χασμουριῶνταν, οὐ πᾶσα ἕνας τοὺ χαβᾶ τ' Ὅσου πῶχασ τ'ν ἀϊπουμουνή μ' κὶ βαίνου τ' φουνή.

—Σιρδέλλες ἔφαϊ; τοὺ γιῶμα, οὐρὲ χ'στιανέ μ', κι' ἔχ'ς τέτοια λίμα; Ἄσε νὰ κρίν' κὶ κάνας ἄλλους.

Μ' ἄϊκ'σι κὶ κατέβ'κι. Τὶ τοὺ ὄφιλους ὅμους, ἀπ' στοὺ μινούτου ἀνέβ'κι ἄλλους κι' ἀρχίν'σι νὰ κ'βεντιάζ' μ'ναχός τ'σὰν παλαβὸς κὶ νὰκ'νάει χέργια κὶ πόδια, σὰν κὶ νὰ τσακώνουνταν.

Ἕνας ἄλλους ἀποὺ κ'νούς π' κάθουνταν κάτ' τοὺειπι, ἰκειὸς ἀγρίεψι, ἄλλους τούνε φουβέρ'ξε ἄλλο ς τοὺν ἔβρισε. κι' ἀρχίν' σαν νὰ ρεκνεάζ' νε οὖλ' οὖλ' μαζὶ σὰ χάβρα κὶ γένουνταν τ' ἀτάσια οὐ Κύργιους. Σκών'μι πάν' κὶ σκούζου.

—Ντρουπή σας, οὐρὲ μπιζιβεγκηδες! Γιὰ σπῆτ' σας τοὺ πιρνᾶτι κὶ τ'ρᾶτι, νὰ μεραστε τ' ἀμπελουχώραφά σας σὰν κακὰ πεθερ'κι! Δὲν ἀντρέπεστε τολάϊστον τοὺν ξένου κόσμου π' σᾶς ἀκούει;

Μ' ποὺ νὰ πάρ'νε χαμπέρ' ἀποὺ τέτοια ἰκεῖν'! Μαλλιουραβιῶνταν σὰ μαντρόσκ'λα κι' οὐ πρόεδρους βάραε τ'ν καμπάνα σὶ δαιμουν'σμέ ους.

Κάπουτ' ἔδουκι ὁ Θεὸς κὶ λούφιξαν κὶ τότινις ἕνας γραμματ'κὸς ἀρχίν'σι νὰ διαβάζ' ἕνας κατάλουγο μὶ οὐνόματα, σὶν τοὺν παπᾶ φόντες, μνημονεύει τ'ς πεθαμέν'ς. Κι' ἕνας-ἕνας ἀπ' κειοὺς π' κάθουνταν ἔλιεῖ «γαί», ἢ «ὄχι». Ὕστιρα κατ' εἶπι οὐ πρόεδρους κι' οὐ παπᾶς σκύβ' στοὺ φτί μ' κὶ μ' λιέει:

—Πάει, ἔπισι ἡ Κυβέρνησ'

—Μ' ἰγὼ δὲν εἶδα κανέναν νὰ πέσ'.

—Δ'λαδὴ τ' μαύρισαν κὶ θὰ παρατ'θῆ.

—Ἔ, ζουὴ στὰ κάτσ'κουγαϊδουζομουλαράκια τ'ς. Κὶ τώρα; —Τώρα θὰ φύβ'με.

Τσακίστ'κα, οὐρὴ περδικοῦλα μ' ὅσου νὰ βροῦ τ'ν πόρτα, γιατὶ τοῦ κιφάλι μ' ἦταν κ'δοῦν' ἀποὺ τ'ς λόγους τ'ς κὶ τ'ς καυγάδις τ'ς. Ἄς πᾶν κατ' ἀνέμ' κι' αὐτίν' κὶ τοὺ καλό τ'ς κὶ σὰ μὶ ματαϊδῆς στ' Β'λὴ γράφτου μ'.

Μήτρους Κουρνόγαλους

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Ἀναγνωσθέσι
μὲ ἠρωτοῦν πολλοὶ
ἐκ τοῦ Μετωπάτου
ποία ἡ γνώμη
ἡ ἐμαπτὴ
ἐπὶ δημοψηφισμάτου,
τὸ ὁποῖον
περὶ Ἀτθὶς καὶ Ἐπαρχίων.
Ἔγωγε γοῦν,
ἵνα τὴν μέλαιναν
ἀλήθειαν λέξω,
—ὦ δίλημμα δεινοῦν!—
οὐχ γινώσκω
οἵαν νὰ ἐκλέξω,
Ἀτθὶν
ἢ Ἐπαρχιοτοπούλαν.
Ἡ μὲν γὰρ τσαχπίν,
ἡ δὲ κεκαρδαμωμένη καὶ ἐνδροπαλὴ
δίκην παπαδοπούλαν,
τέμαχοι εἰσὶν τὰ μάλα ὀρεκτικοί
τὸ ὁποῖον ἄμφω καὶ αἰδοῦον.
Οὐχ' ἧττον κρατηθήτω πᾶς ὁ ἀνυπομονῶν
ἄχρις ὅτου λάβει τέλον ὁ ἀγών,
ὅτε θὰ εἴπω ποία μοὶ ἀρέσκει πρὶξ καὶ φὶξ
καὶ γὰρ θὰ γνωρίζω ποία ἐρότηξε τὴν προῖξ,
τὸ ὁποῖον
αἰτῶν ἐν τῷ ἅμα τὴν χεὶρ ἁπτῆς ἵνα μὲ λάβῃ
[νυμφίον ***Ὁ Ἀγκαθάγγελος***

Εἰς τὸν «Σεβάσμιον»

Ἂν εἴσθε οὖν, διδάσκαλε,
τὰ μᾶλλα ἐσχατόγηρος,
στὸ Ζάπειο γιατὶ σᾶς τραβᾶ
τῆς δούλας ὁ ποδόγυρος; ***Ν. Σπαθῆς***

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

—Ἔ, ρὲ μανιάρια πράμματα!.. Δέκα ραμὰς τὸ βωϊδινὸ κι ἐννηὰ ὁ χοῖρος! Ὁ χοῖρος'..

Ἔτσι δὲ φωνάζουνε οἱ χασάπηδες στὴν Ἀγορά, ρὲ Μανιὼ εὐαίσθητη κι' ἀγοραία; Ἐγὼ ψούνια δὲν κάνω, γιατὶ δὲν ἔχω φαμίλια, μ' ἀρέζει ὅμως νὰ περνάω κανιὰ βολὰ ἀπ' τὴν Ἀγορὰ μὲ προσέγγισι στὸ ταβερνεῖο τοῦ Νιστάζου κὶ τοὺς ἀκούω.

Τὸ λοιπό, ρὲ εἴδωλο, ἂν ἦταν τρόπος νὰ πεφάῃς γιὰ μιὰ στιγμὴς στὴ Ρουσσία κοὶ πέρναγες ἀπ' τὰ χασαπάδικά της, δὲ θἄκουγες νὰ πουλᾶν οὔτε χοῖρο, οὔτε βωϊδινό, οὔτε τοῦ γαλάτου. Μονάχα θὰ σ' ἔπιανε μερμηρία βλέποντας νὰ πουλᾶνε κρέας ἀνθρωπινό, γαί, ρὲ φουντούκω μου, ἀνθρωπινό!.. Γιατὶ ἔτσι καταντήσανε στὴ Μπολσεβικία, νὰ τρῶνε οἱ ζωντανοὶ τοὺς πεθαμμένους, ἐπειδὴς καὶ δὲν ἔχουνε νὰ φᾶνε ψωμί. Κι' ἄ δὲ μὲ πιστεύεις, παρήγγειλέ μου νὰ σοῦ στείλω τὴν ἐφημερὶς που διαλάβαινε τὴν προάλλη περὶ πῶς ἕνας πατέρας καὶ μιὰ μάννα φάγανε τὸ παιδί τους —ξηγιέμαι φρῖξον ἥλιε; Εἴχανε λέει πέντε μέρες νὰ μασσήσουνε ἀφότεροι καὶ οἱ τρεῖς. Τὴν πέφτη πέθανε τὸ παιδὶ ἀπ' τὴν ἀμασσία. Ὁ πατέρας τῶβαλε σ' ἕνα τραπέζι, τοὔκοψε κεφάλι καὶ χεροπόδαρα, τὰ βράσανε καὶ τὰ φάγανε. Ποδαράκια ἀνθρωπίσα αὐγολέϊμονο, νὰ φανταστῆς—ἔ ρέ, κρυάδες! Κι' ἔτσι σιγὰ σιγὰ τὸ φάγανε ὅλο. Σπλάχνο τους ἤτανε, καὶ στὰ σπλάχνα τους τὸ θάψανε! Κι' οἱ μουζῖκοι, λέει, στὰ χωριά, τὴν ἴδια δουλειὰ κάνουνε, γιὰ νὰ ξέρῃς.

Τὰ διάβαζα, ρὲ δακρύβρεχτη, καὶ μὲ τσάκωσε τεταρτοῖος περιττός! Νὰ φτάξῃς ἀπ' τὴν πεῖνα μέχρι νὰ τρῶς τὸν ὁμοῖο σου!..

Δὲ σοῦ λέω... κι' ἐγώ, ἅμα μὲ κάψῃ κανένας. μετὰ χαρᾶς τοῦ ρουφάω τὸ αἷμα καὶ τοῦ δαγκώνω τ' αὐτί, ὄχι ὅμως κὶ νὰν τονε φάω!

Κι' ὅμως αὐτὸ γίνεται στὴ Μπολσ βικία.

Ὅσο πάει καὶ προοδεύει ὁ ἄνθρωπος, ρὲ προοδευτικιὰ καὶ ρηξικέλευθη, ἀκόμα δὲν τὸ κατάλαβες; Κι' ἀπ' τὴν πολλὴ πρόοδος, θὰ καταντήσουμε σιγὰ σιγὰ σὶν τοὺς προπατόρους μας τοὺς ἅγριους, ποὺ γυρίζανε μ' ἕνα τσεκούρι στὸ χέρι κι' ὅποιον βρέσκανε μπροστά τους τονὲ λιανίζανε καὶ τὸν τρώγανε ὠμὸν—ξηγήθηκα μακάβριος;

Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΣΦΑΙΡΑ,, ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΡΙΘ. 7